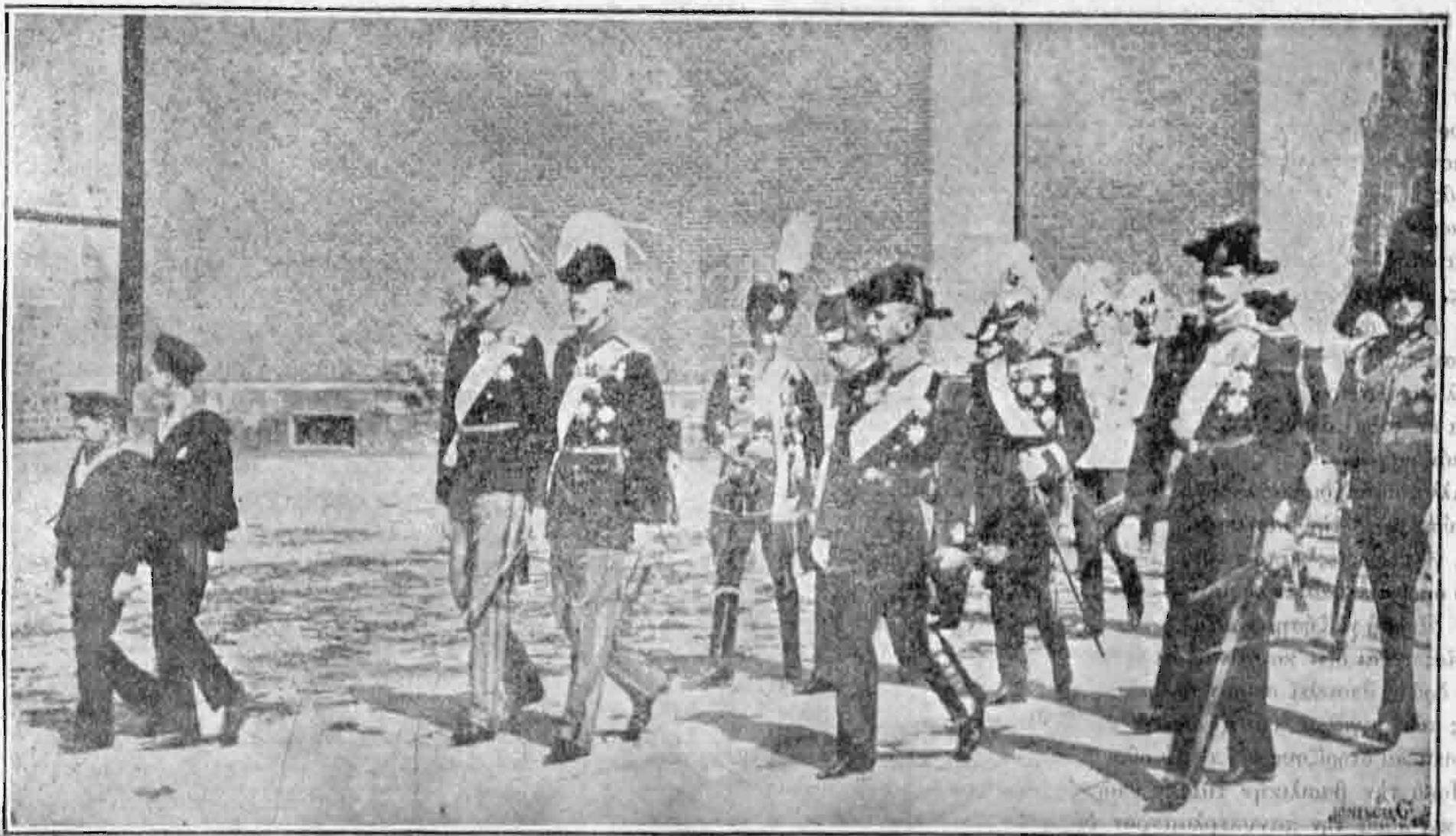

'Απὸ' Ὀλίγα

Τὸ σῦμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

Ἀπὸ τὴν κηδείαν τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας.

ΟΙ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΕΣ ΤΗΝ ΕΚΦΟΡΑΝ

Μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβάλλουσα ἐγένετο ἡ κηδεία τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως τῆς Δανίας Φρειδερίκου. Ὡς ἐκ τῶν πολλῶν συγγενικῶν δεσμῶν, τοὺς ὁποίους ἔχει ἡ δανικὴ βασιλικὴ οἰκογένεια πρὸς πολλοὺς βασιλικούς οἴκους τῆς Εὐρώπης, οἱ συρρεύσαντες ὑψηλοὶ συγγενεῖς ἦσαν πολλοί. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν παριστᾷ τοὺς ἐστειμένους συγγενεῖς, ἐν ἐπισήμῳ περιβολῇ ἀκολουθοῦντας τὴν

ἐκφορὰν καὶ ἄγοντας τὸ πένθος. Ἐξ ἀριστοτέρων πρὸς τὰ δεξιὰ ὀφθαλμοῦ μικροὶ βασιλικοὶ πρόξκητες, οἱ ἄγγονοὶ τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως, ὁ βασιλεὺς Χριστιανὸς τῆς Δανίας, ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας, ὁ διάδοχος τῆς Γερμανίας, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, ὁ βασιλεὺς τῆς Νορβηγίας, ὁ πρόξηκος Ἀρθούρος τοῦ Κόνηντ, ἀντιπροσωπεύων τὸν βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΟΙ ΑΚΡΟΑΤΑΙ

Μίαν ωραίαν ιδέαν λαμβάνω ἀπὸ τὴν αὐριανὴν ἀποστολικὴν περικοπήν, τὴν ιδέαν ἐκείνην, ἡ ὁποία μοῦ προὔξενεσε καὶ τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν : «Οὐχ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται». Ἡ ἀλήθεια αὕτη, νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ μελετηθῇ καλὰ ὑφ' ὄλων μας. Διότι ἐνέχει μεγάλην σπουδαιότητα, τόσον διὰ τὴν ἀτομικὴν μας, ὅσον καὶ τὴν ἐθνικὴν μας ζωὴν.

Εὐτυχήσαντες ν' ἀνήκωμεν εἰς ἓν τῶν εὐγενεστέρων ἐθνῶν καὶ νὰ προσλάβωμεν τὴν ἰδανικωτέραν θρησκείαν, ἐλάβομεν βεβαίως τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀκούσωμεν ὅ,τι αἱ παραδόσεις τοῦ ἐνὸς καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ ἄλλου ἐβροντοφώνησαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν, ὅτι ἔναυλοι μένουσιν εἰς τὰ ὄψα μας καὶ ἀντηχοῦσιν ἔτι εἴτε οἱ λόγοι ἐνὸς Σωκράτους δικαζομένου, εἴτε τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους διδάσκοντος. Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν λόγων καὶ τῶν διδαγμάτων, αἱ ἱστορικαὶ σελίδες τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς μὲ τὰ θαυμαστὰ γεγονότα των καὶ τὰ φωτεινὰ ἐπεισόδιά των ἀποτελοῦσι δι' ἡμᾶς ἕτερον ἡχηρὸν δίδαγμα τοῦ νόμου, τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ τηρήσωμεν, τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπιβάλλεται ν' ἀκολουθήσωμεν.

Κατόπιν ὁμως τούτων τῶν προηγουμένων, ἃς ἐξετάσωμεν ἡμᾶς αὐτούς, ἂν καὶ κατὰ πόσον φαίνωμεθα τηρηταὶ τοῦ νόμου καὶ οὐχὶ μόνον αὐτοῦ ἀκροαταί. Μὲ τὸ ν' ἀκούωμεν τὸ δίδαγμα, τὸ ὁποῖον κηρύσσει τὸ ἔθνος καὶ ἡ θρησκεία, μὲ τὸ ν' ἀναφυλλίζωμεν μόνον τὰς σελίδας τῶν τροπαίων ἢ τῶν γενναίων ἡττῶν, δὲν ἔπεται, ὅτι εἴμεθα ἐν τάξει ἀπέναντι τῆς συνειδησεώς μας, ὡς ἐκτελοῦντες τὸ καθήκον μας.

Ἄλλαχοῦ ὁ Χριστὸς λέγει : «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Τάχα δὲν δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς, γενικεύοντες κάπως τὸν ὄρισμόν, νὰ εἴπωμεν : — «Ὁχι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπικαλεῖται μόνον τὸν ἐθνισμόν του καὶ τὴν θρησκείαν του θ' ἀξιοθῇ νὰ ζήσῃ ἐνδόξως καὶ νὰ δράσῃ ἐπωφελῶς, ἀλλ' ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὅ,τι καυχᾶται ὅτι ἐγεννήθη καὶ ὕλη του ἢ ζωὴ, ὅλη του ἢ δρᾶσις ἀποτελεῖ σειρὰν ἀλληλουχίᾳ μιᾶς τάσεως, ὅπως φανῇ ἀντάξιος τῶν μεγάλων ὑποχρεώσεων καὶ τῶν ἐλπίδων, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλουσι καὶ στηρίζουσιν ἐπ' αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος».

Παρὰ τὴν βασιλικὴν τιᾶραν ὑπάρχουσι πάντοτε τὰ δαμόκλεια ξίφη καὶ παρὰ τὴν πανυπέρολαμπρον δόξαν τὰ βαρῆα καθήκοντα, τὰ ὁποῖα καὶ τῆς χαρίζουσι τὴν στιλβηδόνα καὶ τὴν δύναμιν. Πῶς θέλομεν νὰ κατέχωμεν τὸ μὲν, ἀπαξιοῦντες ν' ἀναλάβωμεν τὸ βᾶρος τοῦ ἄλλου ;

Ἄς μὴ εἴμεθα μόνον οἱ ἀκροαταὶ τοῦ Ἀποστόλου, ἀλλὰ καὶ οἱ τηρηταὶ τοῦ νόμου καὶ τῶν ἐθνικῶν μας παραδόσεων, διότι μίαν ἡμέραν, ἐξηντημένοι καὶ ἐξουθενωμένοι πλέον ἔνεκα τῆς ἀκηδίας μας, θ' ἀκούσωμεν τὴν βαρεῖαν φωνήν, τὴν μυριόσομον τῶν αἰώνων, νὰ μᾶς λέγῃ :

— Ἐὰν δὲν ἠρχόμην καὶ σᾶς ὠμίλου, δὲν θὰ εἶχετε καμμίαν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ τώρα οὐδεμίαν πρόφασιν ἔχετε διὰ τὴν κατάστασίν σας, διότι καὶ εἴδετε καὶ ἠκούσατε, πλην ἠρνήθητε καὶ ἐμισήσατε.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Τὸ Σάββατον αἱ Ἀθήναι, καὶ μετ' αὐτῶν ὅλη ἡ Ἑλλάς, ἠγωνία. Τί θὰ ἔκαμινεν ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, ὁ Κρητὴς τὴν καταγωγὴν, πρὸ τῆς ἐπιμόνου ἀπαιτήσεως τῶν νησιωτῶν βουλευτῶν, ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κοινοβούλιον ; Ὁ τηλεγράφος μᾶς ἐπληροφόρησε τὰς λεπτομερείας τῆς παρακωλύσεως καὶ τῆς μέχρις Ὀκτωβρίου ἀναβολῆς τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς. Ἐνταῦθα παραθέτομεν τὸ κατωτέρω ἔγγραφο, ὅπερ θὰ μείνῃ ἱστορικόν.

Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς.

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἐπιστρέψω τὴν διὰ τοῦ ὑπὸ χθεσινῆν ἡμερομηνίαν ἔγγραφου ὑμῶν διαβιβασθεῖσάν μοι ἀναφορὰν τῶν ἐνταῦθα παρεπιδημούντων Κρητῶν καὶ νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς νὰ εὐαρεστηθῆτε ν' ἀπαντήσητε πρὸς τοὺς ἀναφερομένους, ὅτι οὐδαμῶς δύναται νὰ ἐπιτραπῇ αὐτοῖς, ὅπως παρεδρεύσωσι μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ὡς μέλη τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων.

Κατὰ τὸ ἰσχύον σύνταγμα, ἡ Βουλὴ σύγκεται ἐκ βουλευτῶν ἐκλεγομένων δι' ἀμέσου καθολικῆς καὶ μυστικῆς ψηφοφορίας, ἐνεργουμένης συγχρόνως καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν βουλευτῶν ἐκάστης ἐκλογικῆς περιφερείας ὀρίζεται διὰ νόμου ἐπὶ τῆ βᾶσει τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς.

Ἄλλ' ἐν προκειμένῳ, τῆς Ἑλλάδος μὴ ἀποδεχομένης εἰσεῖν τὸ κρητικὸν κήρυγμα τῆς ἐνώσεως, ἡ Κρήτη οὔτε ἀπὸ ἀπόψεως ἐσωτερικοῦ δημοσίου δικαίου, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ἀπὸ ἀπόψεως διεθνοῦς δικαίου, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας. Ὅστε νὰ δικαιούται ν' ἀντιπροσωπεύηται, κατὰ τὸ σύνταγμα, ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Βουλευτηρίῳ.

Ἄλλὰ καὶ ἂν ἀπετέλει ἤδη μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, οἱ ἀξιοῦντες ν' ἀντιπροσωπεύσωσιν αὐτὴν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Κοινοβουλίῳ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνουσι δεκτοί, ἀφοῦ δὲν ἐξελέχθησαν κατὰ τὰς ἐκλογὰς τὰς διεξαχθείσας τὴν 11 Μαρτίου ἐ. ἔ. καθ' ὅλον τὸ Κράτος, οὐδὲ δι' ἀμέσου καθολικῆς καὶ μυστικῆς ψηφοφορίας, ἀλλ' ἀπορρέουσιν ἐξ ἐκλογῆς ἐμμέσου καὶ φανεραῆς, γενομένης ὑπὸ ἐπαναστατικῆς ἀρχῆς, οὐδὲ ταύτης κἂν ἀπορρεούσης ἐξ ἀμέσου καθολικῆς ἐκλογῆς, εἶναι δὲ κατ' ἀριθμὸν τριπλάσιοι ἐκείνων, οὓς θὰ ἐδικαιούτο νὰ ἐκλέξῃ ἡ νῆσος ἐπὶ τῆ βᾶσει τῆς ἀναλογίας τοῦ πληθυσμοῦ.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ Κυβέρνησις εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῇ ὅπως παρεδρεύσωσι οἱ ἀναφερόμενοι μετὰ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὑπομιμνήσκει δ' ὅτι ἀπόπειρα τυχόν αὐτῶν, ὅπως βιαίως πραγματοποιήσωσι τοὺς σκοποὺς των, θ' ἀπετέλει ἔγκλημα κατὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι καθεστηκυίας τάξεως, τὴν ὁποίαν ἡ Κυβέρνησις ἔχει καθήκον νὰ προασπίσῃ καὶ ἂν ἀκόμη εὔρεθῃ εἰς τὴν λυπηροτάτην ἀνάγκην νὰ χρησιμοποίησῃ πρὸς τοῦτο καὶ ἐνῶπιον δύναμιν.

Ἡ Κυβέρνησις, ἄλλως τε, ἐλπίζει, ὅτι οἱ Κρητῆς ἀντιπρόσωποι δὲν θὰ φθάσωσι νὰ ὠθήσωσι τὰ πράγματα μέχρι τοιαύτης ἀκρότητος, καὶ ὅτι ὁ ἐγνωσμένος αὐτῶν πατριωτισμὸς θὰ ἀγάγῃ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν, ὅτι ὁ ἐπιδιωκόμενος ὑπ' αὐτῶν ἐθνικὸς σκοπὸς ἦκιστα δύναται νὰ ὑπηρετηθῇ διὰ προκλήσεως ἀταξιῶν καὶ ἀνωμαλιῶν.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Ε. Βενιζέλος.

Αὐτοὶ ἦσαν οἱ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ κ. Βενιζέλος δὲν ἐδέχθη τοὺς Κρητῆς.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΦΟΝΕΥΕΤΕ ΜΑΣ!

— Είσαι πολύ υπερβολικός! μου έλεγε κάποιος φίλος, αφίνων τὸ τελευταῖον χειρόγραφον τῆς προχθεσινῆς Ἐντυπώσεως. Ὅχι! τὰ πράγματα δὲν εἶναι πλέον ὅπως τὰ γράφεις. Οἱ ποιηταὶ μας, οἱ ὄλγοι, ἄλλως τε, ποιηταὶ μας, εὐρίσκουν πολλὴν ἐκτίμησιν εἰς τὴν κοινωνίαν μας, ἢ ὁποία καὶ τοὺς ὑποστηρίζει.

Δὲν τοῦ ἀπῆντησα, ἀλλὰ ὅλη ἡ καρδιά μου ἀνεπτερόνετο μὲ μίαν εὐχὴν:

— Πόσον θὰ ἤθελα ν' ἀπεδεικνυόμην υπερβολικός!

Δι' αὐτὸ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ φίλου μου ἔχαιρον ἔβλεπον δι' αὐτοῦ τὴν κοινωνίαν νὰ διαμαρτύρεται κατὰ τῆς συκοφαντίας ταύτης καὶ νὰ μου λέγῃ:

— Ὅχι, κύριε, ἐπέρασε πειὰ ὁ καιρὸς ποῦ οἱ ποιηταὶ περιεφρονοῦντο, ἐγκατελείποντο εἰς τὴν τύχην των, ἔξοθσαν ἐνδεεῖς. Τώρα εὐρίσκονται εἰς τοὺς θερμοὺς κόλπους τῶν φροντίδων μου, δὲν τοὺς ἀφίνω νὰ πεινάσων, δὲν τοὺς ἀφίνω νὰ ὑποφέρουν καὶ τώρα ἀτηλλαγμένοι πειὰ ἀπὸ τόσας φροντίδας, εἰμποροῦν νὰ τονίσουν ὅπως θέλουν τὴν ἐμπνευσμένην των λύραν . . .

Αὐτὰ ἐνόμισα ὅτι μου ἔλεγε μὲ τὸ στόμα τοῦ φίλου μου ἡ κοινωνία μας, ἀλλ' εἶχα οἰκτρῶς, οἰκτρότατα ἀπατηθῆ: ὁ φίλος μου μόνον εἶχεν ἄδικον· τὰ πράγματα τὸν διέψευδον μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ἀγρίας ἀληθείας.

Καὶ ἀληθῶς τὰς ἰδίας ἀκριβῶς στιγμῆς, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ γραφὴς αὐτὴ ἐχάρασσε τὰς «πικρὰς» Ἐντυπώσεις τοῦ παρελθόντος φύλλου, κάτω εἰς τὰς Ἀθήνας, μέσα εἰς ἓν σκοτεινὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἦτο τρώγλη μᾶλλον ἢ κοιτῶν, ἐξεψυχοῦσεν ὑπὸ τὰς ἀγριωτέρας συνθήκας, θῦμα τῆς ἀκηδίας καὶ τῆς ἀπονείας, μίαν ἐμπνευσμένην ὑπαρξίς, μίαν ποιήτρια: ἡ Ἑλένη Λάμαρη.

Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη γραφίδος δραματικῆς διὰ νὰ περιγράψῃ τις τὰ μαρτύρια καὶ τὰ βάσανα, τὰ ὁποία ἐδοκίμασεν ἡ κόρη αὐτῆ· δὲν χρειάζεται οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἐμπνευσις διὰ νὰ ἐκθέσῃ κανεὶς τὰς πικρίας, τὰς ὁποίας ἐποτίσθη τὸ δυστυχισμένον αὐτὸ πλάσμα. Ἡ ἀλήθεια μόνη, μὲ ἀτέχνους γραμμὰς καὶ μὲ ἤτρως φράσεις, εἶναι ὑπερτέρα καὶ τῆς ἀγριωτέρας φαντασίας καὶ τοῦ φοβερωτέρου ἐφιαλτοῦ. Καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἡ σκληρὰ, ὁ ἐφιαλτοῦ αὐτὸς ὁ ἀγριος, ὑπῆρξεν ὁ βίος τῆς αὐτοῦς Ἑλένης Λάμαρη.

Σὰς τὸν μεταφέρω ὅπως τὸν ἐγνώρισα, ὅπως τὸν ἀνέγνωσα, μὲ μερικὰς ἀκόμη λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ἀπεκάλυπεν ὁ θάνατος.

Τὴν Λάμαρη εἰς τὰ πρῶτα, τὰ παιδικὰ της, χρόνια τὴν ἐθώπευσεν ἡ χλιδὴ καὶ ἡ τύχη. Ὁ πατὴρ της, ἄνθρωπος ἀρετὰ μεγάλης περιουσίας, ἐφρόντισε ν' ἀναθρέψῃ τὴν κόρην του σύμφωνα μὲ τὰ ὄνειρά της καὶ μὲ τὰ ἰδικά του. Τῆς ἔδωκε πολὺ καλὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἐδίδαξε τέσσαρας ξένας γλώσσας. Ἀλλ' ἀφ' οὗτου ἀπέθανεν ὁ πατὴρ της, ἡ

περιουσία ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀναβιβάζον εἰς 300,000 δραχμὰς, ἤρχισεν, εἰς ἐπιτηδεῖας χειρὰς εὐρισκομένη, νὰ ἐξατμίζεται καὶ μίαν ἡμέραν ἡ Ἑλένη εὐρέθη εἰς τοὺς πέντε δρόμους, μόνη προστάτις γραίας σχεδὸν μητρὸς.

Οἱ ποιηταὶ δὲν ἀπελπίζον γρήγορα καὶ ἡ κόρη μὲ τὰς γνώσεις καὶ μὲ τὴν μόρφωσιν ποῦ εἶχεν, ἐνόμισεν ὅτι θὰ εὖρη εὐκόλα ἐργασίαν. Δὲν ἐζητοῦσεν, ἄλλως τε, καὶ μεγάλα πράγματα ὡς ἀμοιβήν· ἐξήντα δραχμαὶ θὰ τὴν ἐφθάνον. Ἀπετάθη εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ σωματεῖα νὰ τὴν προσλάβουν ὡς γραμματέα, παρεκάλεσεν οἰκογενείας διὰ νὰ τὴν πάρουν οἰκοδιδάσκαλον, ἐκτύπησε τὴν πόρταν τῶν ἐφημερίδων· ἀπὸ παντοῦ μία ἀγρία, στερεότυπος καὶ σκληρὰ ἠκούετο ἀπάντησις:

— Ὅχι!

Ἡ πείνα ἤρχισεν, ἡ δυστυχία εἶχεν ἐνσκήψῃ πρὸ πολλοῦ. Μερικοί, συγκινηθέντες, τῆς ἔδωσαν ἀντὶ ἐργασίας ἓν μικρὸν χρηματικὸν βοήθημα. Τί νὰ τὸ κάμῃ;

Ἐν τῇ αἰσιοδοξίᾳ της ἐνόμισεν ὅτι ἂν ἐξέδιδε τὰ ποιήματά της κάτι θὰ ἐγίνετο. Καὶ τὰ ἐξέδωσεν. Ἀλλ' ἡ ἀγρία εἰμαρμένη, τὸ σκληρὸν πεπρωμένον ὄλων τῶν βιβλίων καὶ ὄλων τῶν ἑλληνικῶν φιλολογικῶν ἐκδόσεων, ἐπεφυλάχθη καὶ εἰς τὰ ποιηματάκια τῆς Λάμαρη: Δὲν ἐπωλήθησαν.

Μάτην τὰ παρουσίαζε παντοῦ. Οἱ πλούσιοι «δὲν διαβάζουν», οἱ πτωχοὶ τὴν ἔστελλον εἰς τοὺς πλουσίους καὶ οἱ καλοὶ μας κομματάρχαι, οἱ ὁποῖοι χάριν μιᾶς ψήφου θύουν καὶ ἀπολύουν, σκορπίζουν περιουσίας καὶ χαρίζουν τὸ πᾶν, ἐκλείον τῆς πόρτες.

Τὴν φτώχειαν ἐπηκολούθησεν ἡ ἀρρώστεια. Εἰς κακοήθης ὄγκος εἰς τὸν στόμαχον παρουσιάθη. Ἡ ἐπιστήμη ἀπεφάνθη ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐγχείρησις καὶ ἡ ἐπιστήμη, ἐν τῷ προσώπῳ κάποιου «διαπρεποῦς» τῶν ἐφημερίδων λατροῦ, ἀφοῦ τῆς ἔφαγε 300 δραχμὰς, μίαν συνδρομὴν κυριῶν λογίων, τὴν ἔρριψεν εἰς τὸ κρεβάτι, ἔρημον καὶ ἐγκαταλειμμένην, νηστικὴν καὶ ἀπροσάτευτον, πυροροῦσαν καὶ σκελετώδη.

Πόσον γλυκὺς εἶναι ὁ θάνατος ἀπέναντι τῆς καταφρονήσεως, τῆς ἀπονείας καὶ τῆς στυγερᾶς δυστυχίας! Καὶ ὁ θάνατος ἦλθε διὰ νὰ εὐεργετήσῃ τὴν πτωχὴν ποιήτριαν καὶ ἓνα θαυμάσιο καλοκαιρινὸ πρῶτὸν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος, ἡ κόρη παρέδιδε τὴν κουρασμένην ψυχὴν της εἰς τὰ χέρια του, ποτισμένην μὲ τὰ πειρὰ πικρὰ φαρμάκια.

Ὅταν ἀπέθανε πλέον, ὁ κόσμος συνεκινήθη, ἐπόνεσεν, ἔκλαυσεν. Ἐλυσε τὰ βαλάντιά του καὶ ἐμάζευσεν ἀρετὰς δραχμὰς δι' ἐκείνην, ποῦ ἀφῆσε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ πείναν καὶ τὴν ἔθαψε πολυτελῶς.

Καὶ ἀφοῦ ἔρριψε τὴν τελευταίαν δρᾶκα τοῦ χόματος ἐπάνω εἰς τὸ βασανισμένον σῶμα τῆς ποιητρίδας, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν νάρκην του. Εἶχεν ἐκτελέσει τὸ καθήκόν του.

Αὐτὸς ἦτο ὁ βίος τῆς Λάμαρη. Αὐτὸς καὶ ὁ θάνατος. Τώρα ἂς μᾶς ἐπιτρέψῃ ἡ κοινωνία μας νὰ τὴν ἐρωτήσωμεν:

— Τί σὰς ἔπταισε, κυρία καὶ κύριοι, φιλόμουσοι καὶ φιλογενεῖς, ἡ κόρη αὐτῆ, τὴν ὁποίαν κατεδικάσατε εἰς τέτοιαν ζωὴν καὶ τόσα βάσανα; Ποῖδ' ἦτο τὸ μέγα τῆς ἀμαρτήμα, τὸ ὁποῖον δὲν εὐρίσκειν εἰς τὴν καρδίαν σας οὔτε τὴν πειρὰ μικρὰν ἐπιείκειαν, οὔτε τὸ πειρὰ μικρὸ ἔλεος; Τί ἦτο τέλος ἐκεῖνο, ποῦ σὰς ἔκαμνε νὰ τὴν διώχνετε ὄσες φορὲς ἀνέβαινε τῆς σκάλες σας γιὰ νὰ σὰς ζητήσῃ δουλειὰ γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί;

Θέλετε νὰ σὰς τὸ εἰπῶ ἐγώ; Θὰ σὰς πικράνῃ, ἀλλὰ δὲν πτοοῦμαι· ἡ ὑπεράσπισις μιᾶς νεκρᾶς μου δίδει τόσο θάρρος νὰ σὰς φωνάξω:

— Ἄν ἡ κόρη αὐτῆ ἐκτυποῦσε τὴν πόρτα σας, ὄχι πειὰ ὡς ποιήτρια καὶ ὡς ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, ἂν ἀντὶ τῶν γνώσεων καὶ τῆς μορφώσεώς της σὰς ἔφερνε μερικὰ μπιλετάκια «συστατικά» καὶ ἂν, ἀντὶ ἑνὸς τόμου ποιημάτων, σὰς προσέφερε τεμάχιον σαρκὸς . . . Ὡ! τότε τὸ πρᾶγμα θὰ διέφερε . . . Τὴν Λάμαρη θὰ τὴν ἐβλέπαμεν σήμερον μέσα στὰ μεταξωτὰ καὶ στὰ λουσα, μέσα στὰς τιμὰς καὶ τοὺς χαριεντισμοὺς πνιγομένην, εἰς περιποιήσεις καὶ ἐκδηλώσεις, θὰ τὴν ἐβλέπομεν μίαν «επιτημένην» κοκότα, ἀπ' ἐκεῖνας ποῦ ἐσυνήθισαμεν νὰ βλέπωμεν γύρω μας . . . Ἀλλὰ ἡ Λάμαρη ἦτο μόνον ποιήτρια . . ., δὲν σὰς ἐνόησε καὶ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ . . . Τῆς ἤξιζε . . .

Ἴσως ὁμως κάποιος μου εἰπῇ:

— Ναι, μὰ δὲν ἦτο ἐπὶ τέλος οὔτε ποιήτρια, δὲν εἶχε τὴν ἀξίαν ποῦ τῆς δίδετε . . ., δὲν ἦτο . . .

Θὰ τὸν διακόψω ἀμέσως καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ:

— Ψεύδσαι! Ἄν ἡ Λάμαρη δὲν ἤξιζε τὸ κομμάτι τὸ ψωμί, ποῦ σοῦ ζητοῦσε διὰ νὰ ζήσῃ, πῶς τώρα ἀξίζει τὸ στεφάνι τὸ πολυτελὲς ποῦ τῆς ἐπλεξες διὰ τὸν τάφον της; Ἀφοῦ ἡ Λάμαρη ἦτο ἀναξία τῆς ὑποστηρίξεως ὅταν μὲ τρύπιο καὶ πληγωμένον σῶμα σοῦ τὴν ζητοῦσε, πῶς τώρα εἶναι ἀξία τῆς πολυτελοῦς κηδείας, ποῦ τῆς ἔκαμες; Ἄ! φίλε μου, εἶχα ὄλην τὴν θέλησιν νὰ σὲ δικαιολογήσω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθόνω, δὲν εἰμπορῶ.

Ἀφίνετε τὸν ποιητὴν ν' ἀποθάνῃ, τὸν καταδικάζετε μυστικά, ὡς δικασταὶ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, εἰς τὸν ἀγριώτερον θάνατον διὰ νὰ τὸν θάψετε κατόπιν μεγαλοπρεπῶς, βασιλικά, ἐπίσημα.

Μὰ δὲν ἀκούετε τουλάχιστον τὴν φωνὴν τῶν θυμάτων σας, ποῦ διαμαρτύρεται ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ τάφου των, δὲν τὴν ἀκούετε ποῦ σὰς λέγει:

— Φονεύετε μας, φονεύετε μας, ἀλλὰ μὴ πρὸς Θεοῦ μᾶς διακομφοδεῖτε μὲ τὴν κηδείαν μας. Τὰ στεφάνια, ποῦ μᾶς στέλλετε εἰς τὰς κηδείας, θὰ εὐρουν ἄλλοι τὸν τόπον των καὶ μὲ τὸ κομμάτι τὸ μάρμαρο, ποῦ μᾶς ἐπιφυλάσσετε, διαιωνίσσετε τὴν προτομὴν τῶν παλλακίδων σας!

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΚΑΙ Ο ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ

Τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ πάνδημον κηδεῖαν τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Ἰωακείμ συνώδευσε, λέγουν, τιμῆς ἐνεκεν, καὶ στρατιωτικῆ μουσικῆ κατ' ἐντολήν τοῦ ἐκεῖ Νομάρχου.

Ἄγνοῶ, ἂν ἡ μουσικὴ αὕτη εὐρέθῃ ἀρμονικῶς συνηχοῦσα μὲ τὰ αἰσθήματα τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος, τῆς κηδευσάσης τὸν ἀγαπητὸν καὶ ρέκτην ἀρχιερέα τῆς, καὶ ἂν ἐκτὸς τῶν πενήμιον ἐμβατηρίων ἐπαίανισε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μονοτονίας, καὶ ἄλλα μουσουργήματα εἰς τόνον εὐθυμὸν ἢ ὀρχηστικόν.

Ἡ «Πρόδος», γράφουσα περὶ τούτου, εὐρῆκε πολλὴν παραφωνίαν εἰς τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ἐκείσεν ὡς ἀντιβαῖνον εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τὸ συντηρητικὸν πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὅτι ἡ συνοδεία μουσικῆς εἶναι ἀτοπώτατος νεωτερισμὸς, οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ· ὅτι ὅμως εἶναι πρωτοφανής, δὲν ἀληθεύει· ἀρκεῖ νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὴν πρὸ 20 περὶπου ἐτῶν κηδεῖαν τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Διονυσίου τοῦ Ε'.

Ἐὰν δὲ ἡ κηδεῖα ἐκείνη, ἀφαιρέσει τοῦ νεωτερισμοῦ τῆς ὀρχήστρας, ἀποτελεῖ κατὰ τὰ ἄλλα τὴν παράδοσιν καὶ τὸ συντηρητικὸν πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, τότε ἀπορεῖ τις ποῖον νὰ κακίσῃ περισσότερο, τὴν παράδοσιν ἢ τὸν νεωτερισμόν.

Κηδεῖας πρόην Πατριαρχῶν εἶχομεν πλείστας, χάρις εἰς τὰς συχνὰς ἀλλαξοπατριαρχίας, ἀλλὰ πατριαρχούντων ἐλαχίστας, δύο μόνον ἐντὸς τῶν τελευταίων 50 ἐτῶν.

Διονύσιος ὁ Ε' ἦτο ἐκ τῶν ὀλίγων προνομιούχων, τοὺς ὁποίους ὁ θάνατος εὗρε καθημένους ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ μὲ τὸν θρόνον τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὸν τάφον. Ἄλλ' ὅστις εἶδε τὴν κηδεῖαν του, ταλανίζει πάντα διάδοχόν του, εἰς ὃν ἐπιλωθῆι ἡ Μοῖρα τὸ θλιβερόν προνόμιον ν' ἀποθάνῃ πατριαρχῶν.

Ἐὰν εἶναι ἀληθές, ὅτι φοβούμεθα καὶ ἀποστρεφόμεθα περισσότερο τὴν μετὰ θάνατον διαπόμπεισιν, παρὰ τὴν ἐν ζωῇ γελοιογραφίαν, πρέπει τις νὰ εὐχεται νὰ μὴ ἀξιωθῶμεν ποτε νὰ ἴδωμεν πατριαρχικὴν κηδεῖαν. Καὶ ἡ εὐχὴ αὕτη ἐκπληροῦται, ἐὰν οἱ Πατριάρχαι, κηδόμενοι τῆς μετὰ θάνατον ἀξιοπρεπείας των, προλαμβάνωσι νὰ παραιτηθῶσι τοῦ θρόνου, πρὶν παραιτηθῶσι τῆς ζωῆς. Οὕτως ἀπαλλάσσονται καὶ αὐτοὶ καὶ τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα ἀπὸ μίαν οἰκτρὰν τελῆν, ἣτις ὑπὸ τὸ πρόσχημα πένθους καὶ τιμῆς πρὸς τὸν θάνατον Ἐθνάρχῃ διακομφοδεῖ ζῶντας καὶ νεκρούς, Ἐκκλησίαν καὶ Γένος, καὶ γελοιοποιεῖ αὐτὸν τὸν θάνατον.

Μετὰ πάροδον εἶχουσιν ἐτῶν δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω τὴν ὀδυνηροτάτην ἐντύπωσιν ἐκ τῆς κηδεῖας ἐκείνης, ἣς ἐγενόμην αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς. Εἶχα μεταβῆ καὶ ἐγὼ εἰς Φανάριον, ὡς ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ἐκ τῶν περὶ τῆς πόλεως, διὰ νὰ ἀπολαύσω τὸ σπάνιον θέαμα πατριαρχικῆς κηδεῖας. Ἐπλήρωσα μάλιστα μίαν θέσιν εἰς ἓν παράθυρον

τῆς μεγάλης ὁδοῦ, ὅθεν θὰ διήρχετο ἡ πομπή. Καὶ εἶδα αὐτὴν τὴν *μπομπήν*! ὦ φρίκη!

Ἡ παράδοσις, τὸ συντηρητικὸν δηλαδὴ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν «Πρόδοσιν», καὶ ὁ νεωτερισμὸς, δηλαδὴ ἡ προπορευομένη στρατιωτικὴ μουσικὴ, ἀπετέλουν ἓν τέρας ἀπαισιώτερον ὅλων τῶν μυθολογικῶν τεράτων. Ἡ Χίμαιρα, ὁ Μινώταυρος, ἡ Μέδουσα καὶ ὁ τρικέφαλος Κέρβερος ὁ ὑλακτῶν μὲ τρία στόματα καὶ φυλάττων τὰς πύλας τοῦ Ἄδου, ἦσαν μὴδὲν παραβαλλόμενα πρὸς ἐκεῖνο.

Ὁ νεκρὸς ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐκινεῖτο περισσότερο καὶ ζωηρότερον ἀπὸ τοὺς πέριξ βραδέως βαδίζοντας, εἶχε προσδεθῆ διὰ πολλῶν προμνησίων, χάριν ἀσφαλείας, διὰ νὰ μὴ ἐκθρονισθῆ αἴφνης συνελεύει τῶν σπασμοδικῶν καὶ ἀτάκτων κινήσεων του καὶ πέσῃ. Ἐφόρει τὰ πολυτελῆ πατριαρχικὰ ἄμφια, σάκκον μὲ τοὺς κωδωνίσκους, μανδύαν, ὁμοφόριον, ἐπιγονάτιον καὶ κατάχρυσον μίτραν διάστικτον ἐξ ἀδαμάντων, σμαράγδων, ρουβινίων καὶ σαπφείρων, ἀπάντων ψευδολίθων, κατὰ τὸ εἰωθός. Καὶ ἡ μίτρα ἦτο προσηρητημένη δι' ἰσχυρῶν ἐλασμάτων, ὅπως μὴ ἐκφύγῃ καὶ αὕτη ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἣτις διαρκῶς ἐκινεῖτο, κλίνουσα ἀποτόμως, ἄλλοτε πρὸς τὰ ἔμπρός, ἄλλοτε πρὸς τὰ ὀπίσω, συχνότερα πλαγίως καὶ πάντοτε κατὰ τρόπον ἀφύσικον πρὸς τὰς ἀνωμάλους κινήσεις τῶν χειρῶν καὶ τοῦ κορμοῦ, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς κινήσεις τῶν πλαγγόνων. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἂν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐκράτει ὁ νεκρὸς τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον.

Ὁ θρόνος ἐφέρετο ὑπὸ τεσσάρων διακόνων. Τούτους ἀντικαθίστων ἐναλλάξ ἄλλοι πλησίον των πορευόμενοι διάκονοι καὶ κληρικοί καὶ κλητήρες. Οἱ βασιάζοντες καὶ μὴ βασιάζοντες ἦσαν καθίδροιοι ἐκ τῆς ἀγωνίας διὰ τὸ βαρὺ τοῦ ἔργου. Παραδόξως μερικοὶ ἐξ αὐτῶν εἶχον πολλὰ στίγματα λευκάζοντα ἐπὶ τοῦ μαύρου ράσου καὶ ἐπὶ τοῦ καλυμμαχίου των. Πῶς καὶ πόθεν αὐτὰ τὰ στίγματα; Ἡ ἀφθονος ποῦδρα, μὲ τὴν ὁποῖαν εἶχον πασαλείπει ὅλον τὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ,

ἐπιπτεν ὡς βροχὴ εἰς πᾶσαν βιαίαν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, καὶ τῆς ἀνησυχου γενειάδος, καὶ ἐρράντιζε τοὺς φορεῖς διακόνους καὶ ἐστιγματίζεν αὐτούς, ἀντὶ νὰ στιγματίσῃ τοὺς συλλαβόντας τὴν μεγαλοφυᾶ ἰδέαν νὰ ἐπιδείξουν εἰς τὸν λαὸν Πατριάρχῃν πουδραρισμένον.

Αὐτὰ ἔβλεπα καὶ ᾤκτιρα λαϊκοὺς καὶ κληρικούς, ἀνεχομένους τοιαύτην ἀσχημίαν καὶ διαπόμπεισιν· ὅτε αἴφνης αἱ ψαλμοψαλμοψαλτῶν καὶ κανοναρχῶν καταπνίγονται ὑπὸ τῆς προπορευομένης στρατιωτικῆς μουσικῆς.

Ὁ ἀρχιμουσικὸς ἔδωκε τὸ σύνθημα καὶ ἡ μουσικὴ ἐπαίανισεν ἐπὶ ἀρχετὴν ὥραν τὰ εὐθυμότερα καὶ ὀρχηστικότερα μέλη τῆς «Madame Angot». Τὸ κομειδύλλιον αὐτό, ἀφοῦ διήλθε δι' ὅλων τῶν θεάτρων καὶ ὅλων τῶν καφωδεῖων τῆς Εὐρώπης, ἐπέπρωτο νὰ συνοδεύσῃ τὸν ἀοιδίμον Πατριάρχῃν Διονύσιον κατὰ τὴν κηδεῖαν του! Οὐδεὶς ἐκ τῶν τελεταρχῶν, οὐδεὶς ἐκ τῶν παρακολουθούτων ἀρχιερέων μας διέταξε τὸν ἀρχιμουσικὸν νὰ παύσῃ τὰς γαργαλιστικὰς μελωδίας τῆς «Madame Angot». Εὐρῆκαν τὸ πρᾶγμα φυσικόν. Τὸ εὐρῆκα καὶ ἐγὼ φυσικώτερον καὶ ἐν μεγίστῃ ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν παιζομένην παρωδίαν μιᾶς κηδεῖας σοβαρᾶς. Καὶ εἶπα τότε καὶ πολλάκις ἐκτοτε καὶ τὸ ἐπαναλέγω πάλιν, ὅτι ὁ ἀρχιμουσικὸς ἐκεῖνος, ἐμπνευσθεὶς ἐπικαιρότητα, ἐξέλεξεν ἀσυνειδήτως τὴν «Madame Angot» διὰ νὰ θέσῃ τὴν κορωνίδα εἰς τὴν ἀσυνειδησίαν τῶν ὀργανωτῶν τοιαύτης πατριαρχικῆς κηδεῖας.

Αἰσχίστη ὄντως πασῶν τῶν διαπομπεύσεων εἶναι ἡ κατὰ τὰς ἐκφορὰς τῶν νεκρῶν γινόμενη· διότι παίζεται ὡς δρᾶμα ἐνώπιον χιλιάδων θεατῶν πάσης φυλῆς καὶ ἐθνότητος, ἐμφορουμένων ὑπὸ ἀναμίκτων αἰσθημάτων σεβασμοῦ καὶ χλεύης, ἀποτροπιασμοῦ καὶ εἰρωνείας, καὶ παίζεται εἰς βῆρος νεκροῦ, μὴ δυναμένου νὰ ὑπερασπισθῆ ὄχι τὴν πατριαρχικὴν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀνθρωπίνην του ἀξιοπρέπειαν.

ΓΕΩΡΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ
δικηγόρος.

Bazar Métropolitain

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΥΡΩΔΙΚΩΝ

ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥ

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. & Ι. ΒΑΣΙΛΑΤΟΥ

Ἐν Γαλατᾷ,

ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ Τοῦνελ, ἀριθ. 23.

Ἐν τῷ ἀρχαίῳ τούτῳ καταστήματι εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τιμὰς ἀληθῶς μετριοτάτας Μυρωδικὰ παντὸς εἶδους τῶν ὀνομαστοτέρων Εὐρωπαϊκῶν ἐργαστασίων, ὡς ἐπίσης καὶ ὅλα τὰ εἶδη Νεωτερισμοῦ. Συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὸ ὁμογενὲς δημόσιον τὸ μοναδικὸν τοῦτο εἰς τὰ τοιαῦτα εἶδη Ἑλληνικὸν κατάστημα, ὅπερ πληρέστατα ἀντιπροκρίνεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τοῦ ἀπαιτητικώτερου τῶν πελατῶν.

Πώλησις χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ

ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΟΣΚΩΤΙΚΗΝ

Μ. ΣΦΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΙΑ

Σταμπούλ, Χαμηλιέ Τζατσί, Σιρκετζί, Ἄρ. 14

Ἐποκατάστημα:

Γαλατᾷ, Ὀδὸς Χαρατση, Ἀριθμὸς 3.

Ἰδιαιτερον τμήμα κουπονίων.

Πλουσία συλλογὴ Γελσκίων φανταζί.

Πώλησις χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

Ἰδιαιτεροὶ κατάλογοι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κυρίων Ραπτῶν Κων/πόλεως καὶ Ἐπαρχιῶν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1306)

ΣΟΥΛΤΑΝ ΣΕΛΙΜ Ο Β΄. (1566—1574)

Ὁ σουλτάνος, μαθὼν τὸ γεγονός, ἀπέστειλε πρὸς τὸν ἀρχιναύαρχον, καθ' ὁδὸν ἀκόμη ὄντα, πολυάριθμον συνοδείαν μὲ δῶρα πολλά, ἵνα τὸν προῦπαντήσῃ καὶ τὸν ἐρωτήσῃ συγχρόνως ποῖαν χάριν ἐπιθυμεῖ. Ὁ δὲ ἀρχιναύαρχος ἀπήντησεν:

— Ὀλίγην γῆν, κατέναντι τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος, διὰ νὰ κτίσω τὸ τζαμίον μου καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ αὐτοῦ, τὸν τάφον μου.

Ὁ σουλτάνος διετάξεν ἀμέσως νὰ τοῦ δοθῇ μέρος τῆς ἐπὶ τῆς σημερινῆς πλατείας τοῦ Τόπ-χανέ, ἐκεῖ δὲ, ἐπὶ τῆς θέσεως, ἣτις

— *Εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Μεγαλειοτάτου Αὐθέντου μου!* ἀπήντησεν ὁ Κχιλιτζ-Ἀλη-πασᾶς. Οὐδέμια μαγικὴ δύναμις ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἀνέγερσιν τῶν θεμελίων, ἀλλὰ μόνον αἱ χεῖρες τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς ὁποίους φέρω διὰ νὰ προσκυνήσωσι τὸν θρόνον τοῦ Σουλτάνου μου.

Ἐν τούτοις καὶ ὁ σουλτάν Σελίμ δὲν ἐπέζησε πολὺ. Δύο ἐβδομάδας μετὰ τὴν ἀφιξίν τοῦ Κχιλιτζ-Ἀλη-πασᾶ καὶ ἀκριβῶς δύο μῆνας ἀπὸ τῆς κατακτήσεως τῆς Τύνιδος, ἦτοι τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1574 (κατ' ἄλλους τῇ 12 Δεκεμβρίου), ἀπεβίωσεν ἐξ ἐντερικῆς φλογώσεως, ὀφειλομένης εἰς τὴν φοβερὰν οἰνοποσίαν, εἰς ἣν ἐπεδίδεδτο, καὶ Μέστ, ἦτοι Μέθυσος, ἀπεκλήθη. Ἐζήσεν ἔτη 50 μόνον, ἐξ ὧν ἐδασίλευσε τὰ 6. Διετέχθη αὐτὸν ὁ υἱὸς τοῦ Μουράτ ὁ Γ', εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν.

χιῶν τοῦ περσικοῦ κράτους, καὶ μάλιστα τῆς Γεωργίας, ἣτις καὶ διημέρη εἰς τέσσαρας ὑποδιοικήσεις.

Ἄλλ' ὅσον ἐπιτυχῆς ὑπῆρξεν ὁ κατὰ τῆς Περσίας πόλεμος, τόσον ἀτυχῆς ὑπῆρξεν ὁ πόλεμος, ὃν, μετὰ τρία περίπου ἔτη καὶ διὰ νὰ περισπᾶσῃ νέαν ὑποδόσκουσαν παρὰ τοῖς Γενιτσαροῖς στάσιν, ἐκήρυξε τῷ 1593, ὁ σουλτάνος κατὰ τῆς Οὐγγαρίας. Οἱ Γενιτσαροὶ, οἱ ὁποῖοι ἠνόησαν τὸ σχέδιον τοῦ σουλτάνου, ἠγανάκτησαν ἐτι περισσότερον ἐναντίον του, μόλις δ' ἐφθασαν εἰς τὰ οὐγγρικά σύνορα, ἐζήλωσαν ὅτι δὲν ἔννοσον νὰ πολεμήσωσιν, ἔδωκαν δὲ τοιουτοτρόπως καιρὸν εἰς τὰς πολὺ μικροτέρας οὐγγρικάς δυνάμεις νὰ καταλάβωσιν ὅλα τὰ περίξ ἐπίκαιρα σημεῖα καὶ νὰ ὑπερισχύσωσιν.

ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΟΥΡΑΤ Ο Γ΄. (1574—1593)

Εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν, ἀνέβη τὸν θρόνον ὁ σουλτάνος Μουράτ ὁ Γ', καταφθάσας εἰς Κωνσταντινούπολιν ἑννέα ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἦτοι τῇ 21 Δεκεμβρίου 1574. Μόλις ἐζήληθεν εἰς τὴν ξηρὰν, οὐ μακρὰν τῆς κυρίας πλατείας τῶν ἀνακτόρων, ἐζήτησεν ὕδωρ διὰ νὰ νιφθῇ καὶ μὴ εὐρῶν ἐκεῖ πλησίον ὕδωρ, ἐπειγόμενος δὲ καὶ νὰ σπεύσῃ εἰς τ' ἀνάκτορα, ἠναγκάσθη νὰ μεταχειρισθῇ ὕδωρ θαλάσσιον, διατάξας ὅπως ἀμέσως ἀνεγερθῇ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον κρήνη, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ νὰ ρέῃ νυχθημερὸν ἀφθονον.

Τὴν εἰκοσαετῇ τοῦ Μουράτ Γ' βασιλείαν χαρακτηρίζουν ἐν πρώτοις αἱ ἐπανειλημμέναι τῶν Γενιτσαρῶν στάσεις, διότι ἠμέλησεν ν' ἀπαγορεύσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν οἰνοποσίαν καὶ νὰ κλείσῃ τὰ ἰδιαιτέρα αὐτῶν καπηλεία, ἐξ ὧν ἐδριθον ἀπὸ τινος οἱ στρατιῶνές των. Ἄλλ' εἰς οὐδὲν ὠφέλησεν ἡ διαταγὴ αὕτη, διότι οἱ Γενιτσαροὶ, συνειθισμένοι πλέον νὰ πίνουν, ἠπεύλησαν μεγάλας ταραχάς.

Κατ' ἀπρίλιον τοῦ 1578 ἀρχεταὶ νέος μέγας κατὰ τῆς Περσίας πόλεμος, ὅστις διήρκεσε δώδεκα ὁλόκληρα ἔτη, μέχρι τοῦ 1590, ἀπολήξας εἰς τὴν κατάκτησιν μεγάλων ἐπαρ-

1. Ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ τζαμίου, ἀριστερόθεν, μὲ τὰ διάφορα του ναυτικά σύμβολα γνωριζόμενος, εἶναι καὶ ὁ τάφος τοῦ ἀρχιναύαρχου, μὲ ὠραίαν καὶ ποιητικωτάτην συμβολικὴν ἐπιγραφήν, καταλήγουσαν εἰς τὰς ἐξῆς ἀμμήτου ὠραιότητος γραμμάς: «Καὶ τῶρα, κυριωμένος κ' ἐγὼ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, ἐπιβαίνω εἰς τὸ μονόξυλον τοῦ νεκροκραββάτου σκαφίδιον, καὶ ἀναπαύομαι ὑπὸ τὴν γῆν, ἣν οὐδέποτε σχεδὸν ἐπὶ ζωῆς μου ἐπάτησα».

Ἡ ἀπρόοπτος αὕτη τοῦ πολέμου τροπὴ κατέβληψε τὸν σουλτάνον, ἀπεχαυνωμένον ἤδη ἐκ τῆς παρεϊμιώδους του θηλυμανίας, μεγάλη δὲ μελαγχολία κατέλαβεν αὐτόν. Ἐπὶ δύο ἔτη, μόνον περὶ τοῦ προσεχὸς θανάτου του ἔκαμνε λόγον εἰς τοὺς περὶ αὐτόν, ἡ δὲ ἀπογοήτευσίς του ἦτο τοσαύτη, ὥστε, ἀποσυρθεὶς εἰς ἰδιαιτέρον περίπτερον, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ἔκτισεν εἰς ἀποκεντρικὸν τινα τοῦ κήπου τῶν ἀνακτόρων γωνίαν, ζιήμενον ἐκεῖ, σιωπηλὸς καὶ σύννους, καὶ οὔτε διὰ τὰς ἀμέσους ὑποθέσεις τοῦ κράτους του ἠθέλε πλέον ν' ἀκούσῃ. Εἶχε περὶ αὐτόν δέκα γέροντας δερβίσας, τῶν ὁποίων καθημερινῶς διηρώτα τὰ ὄνειρα καὶ μετὰ τῶν ὁποίων συνεζήτει περὶ τῆς ἐρμηνείας αὐτῶν.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΗΛΙΣΚΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

ἀντικρύζει ἀκριβῶς τὴν τοῦ λιμένος εἰσοδον, καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γαλατᾶ, ἀνήγειρεν ὁ Κχιλιτζ-Ἀλη-πασᾶς τὸ φερώνυμόν του τζαμίον, τὸ ὁποῖον σώζεται καὶ σήμερον, διακρινόμενον ἰδίως διὰ τὸ πολὺφωτόν του καὶ τὴν τέχνην τῶν ἐν αὐτῷ φαβεντιανῶν. Τὸ τζαμίον τοῦτο ἀπετελειώθη μόλις τῷ 1580, περὶ δὲ τῆς κτίσεως αὐτοῦ λέγεται τὸ ἑξῆς:

Μόλις κατέπλευσεν ἐνταῦθα ὁ ἀρχιναύαρχος, πρὶν ἀκόμη παρουσιασθῆναι πρὸς τὸν σουλτάνον καὶ τὴν ἰδίαν τοῦ κατάπλου του νύκτα, διετάξε νὰ τεθῶσι τὰ θεμέλια τοῦ τζαμίου του καὶ ἕως τὸ πρωί, τὰ θεμέλια ταῦτα εἶχον φθάσει μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Τὴν ἐπομένην, ὁ σουλτάνος, μαθὼν τὸ κατόρθωμα καὶ θαυμάσας, διηρώτησε τὸν ἀρχιναύαρχον εἰς ποῖαν μαγικὴν δύναμιν ὀφείλετο τὸ γεγονός.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Μ. ΜΟΥΣΕΙΔΟΥ, ΙΑΤΡΟΥ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ Ο «ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ»

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΙΝ
ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ, ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

(συνέχεια από σελ. 1322)

Πριν η προβω εις την ανάπτυξιν των φυσιολογικών τούτων βάσεων, αΐτινες οφείλουσι σήμερον να καθοδηγώσι πᾶσαν ἔλλογον φυσικὴν ἀγωγὴν, ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ εἶπω ὀλίγας λέξεις περὶ τῶν εἰδῶν τῶν φυσικῶν ἐν γένει ἀσκήσεων καὶ τῆς γυμναστικῆς.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς παραγομένης μουϊκῆς ἐργασίας, δυνάμεθα, κατὰ τὸν Lagrange, νὰ διαιρέσωμεν τὰς φυσικὰς ἀσκήσεις εἰς τρεῖς κατηγορίας :

1. Ἀσκήσεις ἰσχύος
2. > ταχύτητος
3. > ἀντοχῆς.

Αἱ ἀσκήσεις ἰσχύος εἶνε τοιαῦται, ὥστε ἡ κίνησις ἐν αὐταῖς ἀπαιτεῖ ἐργασίαν ὑπερβολικὴν καὶ θέτει εἰς κίνησιν μέγαν ἀριθμὸν μυῶν. Τύποι τῶν ἀσκήσεων τούτων εἶνε ἡ πάλη, ἡ ἀγγλικὴ πυγμαχία, ἡ ἄρσις βαρῶν καὶ ἡ ἀθλητικὴ γυμναστικὴ.

Αἱ ἀσκήσεις ταχύτητος συνίστανται εἰς ἐπανάληψιν συχνὴν καὶ ταχεῖαν μουϊκῶν ἀσκήσεων καὶ ἀπαιτοῦσιν ἀγῶνα μικρὸν. Τοιαῦται ἀσκήσεις εἰσὶν ἡ ξιφασκία, ἡ γαλλικὴ πυγμαχία, ὁ δρόμος, τὸ κολύμβημα, τὸ ποδήλατον, ὁ χορὸς καὶ ὄλαι ἐν γένει αἱ ἀγωνιστικαὶ παιδιαι.

Αἱ ἀσκήσεις τέλος ἀντοχῆς εἶνε ἐκεῖναι, αἵτινες ἀπαιτοῦσι μικρὰν ἀπώλειαν δυνάμεων καὶ εἶνε συνεχεῖς.

Ὁ καλύτερος τύπος αὐτῶν εἶνε αἱ πεζῆ γινόμεναι ἐκδρομαὶ καὶ ὁ περίπατος.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν φυσικῶν ἀσκήσεων ἡ γυμναστικὴ ἀπαιτεῖ ἴδιαν μελέτην, ὡς ἐκ τῆς ἐκλεκτικῆς ἐπὶ τῶν διαφόρων μουϊκῶν δμάδων ἐνεργείας τῆς, δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀρμονικὴ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ ἀνάπτυξις.

Εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο πρόκειται ἡμῖν μέθοδοι :

Ἡ **ἀθλητικὴ γυμναστικὴ**, ἡ ὑπὸ τῆς γερμανικῆς καὶ γαλλικῆς γυμναστικῆς ἀντιπροσωπευμένη, καὶ ἡ **φυσιολογικὴ γυμναστικὴ**, ἡτοι ἡ Σουηδικὴ τοιαύτη.

Ἡ ἀθλητικὴ γυμναστικὴ εἰσήχθη εἰς μὲν τὴν Γερμανίαν ὑπὸ τοῦ Jahn τῷ 1811, εἰς δὲ τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τῶν Clias καὶ Amoros τῷ 1815.

Αἱ κατηγορίαι, ἄς δυνάμεθα νὰ προσάψωμεν καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας γυμναστικὰς, εἰσὶν αἱ αὐταί.

Γενικῶς ἡ γυμναστικὴ αὕτη (ἡ τε γερμανικὴ καὶ ἡ γαλλικὴ) δὲν δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ κανονικὴν καὶ ἀρμονικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μουϊκοῦ συστήματος· περιέχει ἀσκήσεις βίαιας καὶ δυσκόλους, αἵτινες προσδίδουσιν αὐτῇ

χαρακτῆρα ἀθλητικὸν καὶ ἀποτελοῦσι μᾶλλον εἶδος ἀγωνίσματος διὰ προνομίους τινὰς παρὰ φυσικὴν προπόνησιν.

Ἡ Σουηδικὴ γυμναστικὴ εἶνε τὸναντίον ἐκείνη, ἣτις ἀνταποκρίνεται θαυμασίως πρὸς τὸν ἐν γένει τῆς σωμασκίας σκοπὸν.

Ἐγκαινισθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Σουηδίᾳ τῷ 1805 ὑπὸ τοῦ Per Henrik Ling, ἀνεγέννησε καὶ ἐξωράισε, κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν, τὴν Σουηδικὴν φυλὴν.

Ἡ μέθοδος τοῦ Ling ἐντὸς 50 ἐτῶν, λέγει ὁ Tissié, κατώρθωσε νὰ ἀνυψώσῃ κατὰ 4 ἐ. μ. τὸ μέσον ἀνάστημα παρὰ τοῖς Σκανδιναυοῖς.

Ἡ ὑπεροχὴ τῆς μεθόδου ταύτης ἀνεγνωρίσθη καὶ ἐπισήμως ὑπὸ διεθνὸς ἐπιτροπῆς κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ 1906 ἐν Ἀθήναις.

Οἱ Σουηδοὶ γυμνασταὶ ἐδρεψαν ἐκεῖ λαμπρὰν ἐπιτυχίαν.

«Ὅταν, ἔγραφε πρὸ ἐτῶν εἰδικὸν γαλλικὸν περιοδικόν, ἐνώπιον 70 χιλιάδων θεατῶν οἱ Σουηδοὶ γυμνασταὶ ἐτέθησαν ἀπλῶς εἰς κίνησιν βαδίσματος, εἶτα δρόμου ἐν κύκλῳ, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ραδιῶν, ἀρμονικῶς ἀνεπτυγμένων καὶ ἰσορροποῦντων τούτων σωμάτων μετὰ βᾶδισμα ἀπαλὸν καὶ ρυθμικὸν κινουμένων εἰς στάσιν ἀξίαν καὶ ὑπερήφανον, αἱ ζητωκραυγαὶ καὶ τὰ χειροκροτήματα ὑπῆρξαν φρενητιῶδη».

Ὁ οὐσιώδης χαρακτῆρ τῆς Σουηδικῆς γυμναστικῆς εἶνε, ὅτι εἶνε ἐπιστημονικὸς, ἐρείδεται ἐπὶ βαθείας γνώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἀνατομίας, ἐπιδιώκουσα δι' ὠρισμένης κινήσεως ὠρισμένον ἀποτέλεσμα.

Ἡ Σουηδικὴ γυμναστικὴ προσδίδει χάριν καὶ εὐστροφίαν τῷ σώματι, ἀναπτύσσει τοὺς μῦς μετὰ τελείαν ἀρμονίαν, διορθώνει τὰς ἐλαττωματικὰς στάσεις.

Ἐν συνόλῳ ἀποτελεῖ μίαν ἔλλογον ἐπιστήμην κινήσεων, σκοποῦσῶν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μουϊκοῦ συστήματος ἐπὶ σκοπῷ ὑγιεινῷ, θεραπευτικῷ καὶ καλαισθητικῷ.

Μετὰ τὰ προεισαγωγικὰ ταῦτα, ἴδωμεν ὁποῖα πρέπει νὰ ἦ ἡ διαρρύθμισις τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς κατὰ τὰς διαφόρους περιόδους τῆς ζωῆς καὶ πῶς δεόν αὕτη νὰ προσαρμόζεται πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ φύλου, τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ.

1. **ΗΛΙΚΙΑ.**—Ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς, ὡς ἐκ τῆς βιολογικῆς αὐτοῦ ἐξελιξέως, κατὰ τὰς διαφόρους περιόδους τῆς ζωῆς παρουσιάζει καὶ διάφορον ἰκανότητα πρὸς τὴν μουϊκὴν ἐργασίαν.

Παιδικὴ ἡλικία.—Κατὰ τὴν πρώτην παιδικὴν ἡλικίαν ἡ ἰκανότης αὕτη εἶνε μηδαμινὴ. Οὐχ ἦττον ἡ κίνησις εἶνε ἐνστικτος ἀνάγκη τοῦ παιδός. Καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν περίοδον, ὡς ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν β' τοιαύτην, οἱ μῦς εὐρίσκονται ἐν τῇ ὀδῷ μορφολογικῆς ἀναπτύξεως.

Ἡ ἀντοχὴ τῶν εἰς τὴν κόπωσιν ἐξαντλεῖται ταχέως, καὶ ἂν ἀκόμη ὑποβάλωμεν αὐτοὺς εἰς ἐργασίαν ἀνάλογον πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεώς των.

Αἱ ἐρευναι τοῦ Maggiora, τοῦ Binet καὶ Vaschide ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ κόπωσις ἐκδηλοῦται πολὺ ταχύτερον παρὰ τῷ παιδί, παρὰ παρὰ τῷ μείρακι, παρὰ τῷ μείρακι, παρὰ παρὰ τῷ νέῳ.

Παρὰ τῷ παιδί ἐπίσης καὶ ἡ προσοχὴ εἶνε

ἥκιστα ἀνεπτυγμένη, ὅπως καὶ ἡ ἰκανότης διὰ μουϊκὴν ἐργασίαν.

Ὑπὸ τοιαύτας φυσιολογικὰς συνθήκας δὲν ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἀληθοῦς φυσικῆς ἀγωγῆς παρὰ τοῖς παισὶ.

Πᾶσα ἀγωγὴ ἰσοδυναμεῖ πρὸς βιασμὸν, πᾶς δὲ τοιοῦτος ὀφείλει νὰ ἐξαλειφθῆ ἐκ τῶν ἀσκήσεων τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Ὁ παῖς ὀφείλει ν' ἀφεθῆ εἰς τὰ ἴδια αὐτοῦ ἐνστικτα, ἅτινα ἀποτελοῦσι καὶ τὸν καλύτερον αὐτῶν ὀδηγόν.

Ἡ ἐλευθερία αὕτη ὡς μόνον δρῶν θὰ ἔχῃ τὰ ὑπὸ τῆς γενικῆς ὑγιεινῆς τῆς ἡλικίας ταύτης ἐπιβαλλόμενα, μεθ' ἧς, ἄλλως τε, ταυτίζεται καὶ ἡ φυσικὴ τοῦ ἀγωγῆ: διασκεδάσεις ἐν ἀναικτῷ ἀέρι ὑπὸ συνθήκας κλιματολογικῆς εὐνοϊκῆς καὶ ἐπιτήρησις δικρκῆς πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων.

Βᾶδισμα.—Μόνον ἡ ἀσκήσις τοῦ βαδίσματος ὀφείλει ν' ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἰδίας ἀγωγῆς. Εἶνε ἀσύνητον καὶ ἀνόητον νὰ ἐπισπεύδῃ τις, ὅπως πράττουν μητέρες τινές, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ βαδίσματος. Ὀφείλομεν μόνον νὰ ὑποστηρίξωμεν καὶ διευθύνωμεν τὰς προσπάθειας τοῦ παιδός, ὅταν οὗτος ἐκδηλοῖ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κάμῃ τὰς πρώτας δοκιμὰς. Τὸ καλύτερον πρὸς χρῆσιν μέσον εἶνε ἡ ζώνη τοῦ στήθους. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη αἱ συνεδρῖαι τοῦ βαδίσματος πρέπει νὰ ὦσι σύντομοι, διακοπτόμενοι ὑπὸ μακρῶν διαλειμμάτων ἀναπαύλας.

Οὐδέποτε ἡ ὀρθία στάσις ἢ τὸ βᾶδισμα πρέπει νὰ παρατείνωνται παρὰ τῷ παιδί μέχρι κοπώσεως.

Κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐπίσης ἐγκαθιδρύεται καὶ ἡ χρῆσις τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ συνηθέστερον τῆς δεξιᾶς.

Ἡ ἀποκλειστικότης αὕτη δὲν εἶνε ἀνάγκη ἀπόλυτος.

Εἶνε μάλιστα καλὸν νὰ ληφθῆ φροντίς διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς οἰονεῖ δι' ἀτακτισμοῦ κληρονομούμενης ταύτης ἕξεως, ἣτις ἐλαττοῖ κατ' ἀναλογίαν λίαν ἀξιοσημεῖωτον τὴν λειτουργικὴν ἰκανότητα ἐνός τῶν ἄνω μελῶν.

Ἡ ἐπιτήρησις τῶν παιδῶν ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην καὶ ἡ διαπαιδαγώγησις αὐτῶν ὅπως χρησιμοποιοῦσιν ἐναλλάξ ἀμφω τὰς χεῖρας μετὰ τῆς αὐτῆς δεξιότητος καὶ ἀκριβείας, δὲν ἀπαιτεῖ καὶ μεγάλας δυσκολίας.

Ἐφηβεία.—Μετὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὁ ὀργανισμὸς ἐξελισσεται πρὸς τὴν ἐφηβείαν.

Ἡ γυνὴ καθίσταται ἐφηβος ἀπὸ τοῦ 13—15 ἔτους, ὁ δὲ ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ 14—16 ἔτους.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην παρουσιάζονται ἰδιαιτέρας τινες φυσιολογικαὶ συνθήκαι, πρὸς ἃς ὀφείλει ν' ἀνταποκρίνηται ὅλη ἡ φυσικὴ ἀγωγὴ τῆς ἡλικίας ταύτης.

Ὁ μείραξ ἀντιδρᾷ ποικιλοτρόπως ἀπέναντι τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν ἀσκήσεων.

Ἀσκήσεις δύσκολοι ἀπαιτοῦσιν ὅλως ἰδιαιτέραν τὴν ψυχοκινητικὴν ἐνεργητικότητα καὶ προστίθενται πολλάκις ἐπιβλαβῶς εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῆς κοπώσεως, ἣν συνεπάγεται ἡ πνευματικὴ ἐργασία.

Αἱ ἀσκήσεις ἰσχύος ἐπιδρῶσιν ἀφ' ἐνός μετὰ πολλῆς βιαιότητος ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ καὶ ὑποβάλλουσιν ἀφ' ἑτέρου τοὺς μῦς εἰς συσπάσεις λίαν δραστηρίας.

Αἱ ἀσκήσεις ἀντοχῆς προκαλοῦσι κίνησιν ἀφετεροιώσεως λίαν ταχεῖαν.

Τὸναντίον ἡ ἕξοχος ἐλαστικότης τοῦ θωρακικοῦ κύτους καθιστᾷ τὸν μείρακα ἰδιαζόν-

τως Ικανόν δια τὰς ἀσκήσεις ταχύτητος και τὰς ἀγωνιστικὰς παιδίαις, αἵτινες ἀνταποκρίνονται θαυμασίως πρὸς τὰς φυσιολογικὰς τῆς ἡλικίας ταύτης ἀπαιτήσεις, δρῶσαι ἐκλεκτικῶς ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς.

Νεανική ἡλικία.— Ἡ νεανική ἡλικία ἀναπαριστᾷ τὴν περίοδον, καθ’ ἣν ὁ ὄργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, συμπληρώσας ἤδη τὴν μορφολογικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν, παραμένει στάσιμος και εὐρηταί ἐν πλήρει κατοχῇ τῶν φυσιολογικῶν αὐτῆς ἰδιοτήτων.

Ἡ ἔναρξις τῆς ἡλικίας ταύτης εἶνε ποικίλη ἀναλόγως τῶν ἀτόμων, δυναμένη, εἰς ἀρκούντως εὐρείαν κλίμακα, νὰ συμπεριληφθῇ ἀπὸ τοῦ 20—25 ἔτους.

Και τῷ ὄντι, μετὰ τὸ 20ὸν ἔτος ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἀναστήματος παραμένει γενικῶς λίαν περιωρισμένη. Ἀπὸ τοῦ 20—30 ἔτους δὲν αὐξάνει, κατὰ γενικὸν κανόνα, πλέον τοῦ ἐνὸς ἑκατοστομέτρου.

Ἐπίσης τὸ βᾶρος ἀσημάντους μόνον ὑψίσταται τροποποιήσεις, τοῦ μέσου τοιούτου ὄντος κατὰ μέσον ὄρον 65 χλγρ. εἰς τὸ 20ὸν ἔτος, 68,25 εἰς τὸ 25ὸν και 62,90 εἰς τὸ 30ὸν.

Ἄλλ’ ἐὰν εἰς τὸ 20ὸν ἔτος ἡ μορφολογικὴ τοῦ ὄργανισμοῦ ἀνάπτυξις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς λήξασα, δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ και διὰ τὴν ἰκανότητα εἰς τὴν μυϊκὴν ἐργασίαν. Ὑπὸ τὴν τελευταίαν ταύτην ἔποψιν ἡ περίοδος αὕτη τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς δύναται νὰ διαιρηθῇ εἰς δύο μοίρας :

Τὴν πρώτην, καθ’ ἣν ἡ ἰκανότης αὕτη δὲν παύει αὐξανόμενη.

Και τὴν δευτέραν, καθ’ ἣν, ἀφοῦ διατηρηθῇ ἡ αὕτη ἐπὶ χρόνον τινὰ ποικίλον, ἀκολουθεῖ εἴτα βαθμιαίαν ἐλάττωσιν.

Ἡ ἰσχὺς τῆς χειρὸς αὐξάνει μέχρι τοῦ 25ου ἔτους, ἡ δὲ τῶν νεφρῶν μέχρι τοῦ 30ου ἔτους. Μετὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην ἀμφοτέρω ἐλαττοῦνται.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀντοχὴ εἰς τὸν κάματον φθάνει τὸν ὑψηλότερον βαθμὸν τῆς περὶ τὸ 25ὸν ἔτος. Μέχρι τῆς ἡλικίας ταύτης ἡ φυσικὴ ὑπερκόπωσις δύναται νὰ εὐνοήσῃ εὐκολώτερον ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην περίοδον τῆς ζωῆς τὴν ἐμφάνισιν τῆς φυματώσεως και τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, ὡς ἀποδεικνύουσιν αἱ ὑγιεινικαὶ στατιστικαὶ τῶν στρατῶν.

Ἐπομένως περὶ τὸ 25ὸν ἔτος μόνον ὁ ἀνθρώπος κέκτηται πληρέστατα τὰς λειτουργικὰς αὐτοῦ ἰδιότητας και δύναται ἀφόδως νὰ ἐνασχοληθῇ εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀσκήσεων.

Ἀπὸ τοῦ 35—40 ἔτους και ἰδίως μετὰ τὸ 40ὸν αἱ φυσιολογικαὶ συνθήκαι εἰσὶν ὀλιγώτερον εὐνοϊκαὶ διὰ τὴν μυϊκὴν ἐργασίαν.

Εἶνε βεβαίως ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι αἱ διὰ τῆς ἀσκήσεως ἀποκτηθεῖσαι ἰκανότητες, ἀντοχὴ εἰς τὴν κόπωσιν, ἐνέργεια νευρική, δύναμις μυϊκὴ ἐπιμένουσιν, οὐχ ἤττον κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην ἢ ἐλαστικότης τοῦ πνεύμονος ὑψίσταται εἰς μέγαν ἀριθμὸν ἀτόμων ἐλάττωσιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον ἐκδηλον, σχεδὸν δὲ εἰς ὅλους ὁ καρδιο-ἀγγειακὸς τόνος παρουσιάζει ἀλλοιώσεις, αἵτινες καθιστῶσι πλέον ἐπιπόνους και ἐπικινδύνους ἐνίοτε τὰς ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦσι δραστηριότητα λίαν μεγάλην τῶν πνευμόνων και τῆς καρδίας, τὰς ἀσκήσεις ταχύτητος. Βραδύτερόν πως ἀναφαίνεται και ἡ ὀπισθοχώρησις τῶν μυϊκῶν δυνάμεων.

Ἡ ἐποχὴ, καθ’ ἣν ἐκδηλοῦνται τὰ φαινόμενα ταῦτα, εἶνε λίαν ποικίλη. Εἶνε πάντοτε

ὀψιμώτερα εἰς ἄτομά τινα, ἄτινα διὰ τῆς συνεχοῦς προπονήσεως τῶν φυσικῶν ἀσκήσεων διατηροῦσι τὴν ρώμην τοῦ μυϊκοῦ τῶν συστήματος, τὴν εὐστροφίαν τῶν ἀρθρώσεων τῶν. Οὐχ ἤττον ἐπέρχεται πάντοτε μοιραίως διὰ τοῦ γήρατος.

Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Dementieff, ἡ χειρική δύναμις, ἡ εἰς ἡλικίαν 50 ἔτων εἰς 53 χλγρ. ὑπολογιζομένη, πίπτει εἰς 46 χλγρ. κατὰ τὸ 60ὸν ἔτος.

Αἱ γεροντικαὶ ἀλλοιώσεις τοῦ πνεύμονος, τῆς καρδίας και τῶν ἀρτηριῶν ἀφαιροῦσι παρὰ τοῦ γέροντος πᾶσαν ἰκανότητα διὰ τὰς ἀσκήσεις τῆς ταχύτητος και τῆς ἰσχύος.

Μόνον αἱ ἀσκήσεις ἀντοχῆς (tond) οὐδένα δι’ αὐτὸν παρουσιάζουσι κίνδυνον.

Ἐν πάσῃ ὁμοῦ περιπτώσει ὁ γέρον ὀφείλει νὰ θέσῃ ὄριόν τι συντετὸν εἰς τὴν φυσικὴν του ἐνεργητικότητα.

2. ΦΥΛΟΝ.— Ἡ σημασία τοῦ φύλου εἰς τὸ ζήτημα τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς ἀναγνωρίζεται σήμερον ὑφ’ ὄλων τῶν περὶ τὴν ἀγωγὴν τῆς νεωτέρας γυναικὸς ἀσχολουμένων.

Πολλάκις ἄχρι τοῦδε ἐλέχθη και ἐπὶ μακρὸν ἐπιστεύθη, ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε ἐν ἀσθενὲς και εὐαίσθητον πλάσμα, εἰς ἀνήρ ἑλλιπίης, οὐτινος ἡ ἀνάπτυξις ἐσταμάτησεν.

Ἡ ἰδέα αὕτη, τὴν ὁποῖαν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐγέννησεν ἡ φαντασία τῶν ποιητῶν και ὁ ἱπποτισμὸς τοῦ ἄρρενος, ἐπὶ πολλοῦ αἰῶνα ἐδαυκάλισε τὸν ἀνδρικόν ἐγωισμόν, ἐνῶ ἀφ’ ἐτέρου διαρκῶς περιέκοπτε τὰ πτερὰ τῆς γυναικείας χειραφετήσεως.

Ἡ νεωτέρα βιολογία ἀπέδειξε τρανῶς ὅτι ἡ γνώμη αὕτη κείται πόρρω τῆς ἀληθείας.

Ἐπὶ τῆς ἡλικίας ταύτης ὁ Fouilleau εἰς τὴν «Revue des Deux Mondes», οὐ μόνον προκτὸν ἐπισχέσεως περὶ τὴν ἀνάπτυξιν δὲν εἶνε, ἀλλὰ τοῦναντίον γεννᾶται ὑφ’ ὅσον ὁλον τε εὐνοϊκώτερας συνθήκας. Ἡ γυνὴ, ὑπὸ ἔποψιν σωματικῆς ὑγείας, δὲν εἶνε ὑποδεεστέρα τοῦ ἀνδρός . . .

Ἐπὶ τῆς ἡλικίας ταύτης ὁ G. Loisel εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν, εἶνε μᾶλλον εὐπαθὲς τοῦ θήλεος. Τὸ θήλυ δὲν κέκτηται βεβαίως τὴν ρώμην τοῦ ἄρρενος, ἔχει ὅμως τὴν δύναμιν τῆς παθητικῆς ἀντιστάσεως ἐνὶ λόγῳ κέκτηται πλείονα ἀντοχὴν ἐν τῇ ζωῇ. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἔχει μυϊκὴν ὑπεροχὴν ἀναντίλεκτον, ἀλλ’ ἡ ὑρεπτικὴ αὐτοῦ δύναμις δὲν εὐρίσκειται εἰς τὸ ὕψος ἢ τῆς γυναικὸς.

Ἐπὶ τῆς ἡλικίας ταύτης ἐπὶ τοῦ ὁποῖου οὐδέμια ὑψίσταται διαφωνία παρὰ τοῖς φυσιολογίοις :

Ἡ φυσικὴ ἰκανότης τῆς γυναικὸς διὰ μυϊκὴν ἐργασίαν εἶνε φυσιολογικῶς ὑποδεεστέρα τῆς τοῦ ἀνδρός.

Ἡ φυσικὴ ἀδράνεια, ὁ καθεστηκὸς βίος και τὸσαι ἄλλαι κοινωνικαὶ συνθήκαι, ὑφ’ ἃς οἰονεὶ κληρονομικῶς διατελεῖ ὁ γυναικεῖος ὄργανισμὸς, ἐξηγοῦσι πολὺ καλῶς τὴν ἐλάσσονα ταύτην φυσικὴν ἰκανότητα τοῦ ὠραίου φύλου.

Τῆς ἐλλείψεως ταύτης τὴν μετρίασιν ἡ τὴν ἄρσιν ὀφείλει νὰ ἐπιδιώξῃ ἡ φυσικὴ ἀγωγή, ἡ ὁποῖα ἔχει εἰδικὰς τινὰς ἐνδείξεις, ἀνταποκρινόμενα πρὸς τὰς λειτουργίας και τὸ συμφέρον τοῦ εἰδικοῦ βίου, δι’ ὃν ἡ γυνὴ εἶνε προωρισμένη.

Ἡ τελεία ἁρμονία τῶν σχημάτων, ἡ χάρις τῶν κινήσεων, ἡ ρώμη τῶν μυϊκῶν ὀμάδων

τῶν ἐξυπηρετουσῶν τὰ φυσιολογικὰ τῆς κατὰ φύσιν και τοῦ τοκετοῦ φαινόμενα, ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἐκτεινόντων τῆς ράχεως και τοῦ κοιλιακοῦ τοιχώματος μυῶν, εἰσὶ τὸσαι ὄροι, ὧν τὴν ἐπίτευξιν δεόν νὰ ἐπιζητῇ ἡ γυναικεία φυσικὴ ἀγωγή.

Αἱ εἰδικαὶ αὗται ἐνδείξεις δὲν εἶχον διαφύγει τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχαίων ὁ Πλούταρχος ἐν Λυκ. 14 γράφει : «τὰ μέντοι σώματα τῶν παρθένων δρόμοις τε και πάλαις και βολαῖς δίσκων και ἀκοντίων διεπὸνήσεν, ὡς ἡ τε τῶν γεννωμένων ρίζωσις ἰσχυρὰν ἐν ἰσχυροῖς σώμασιν ἀρχὴν λαβοῦσα, βλαστάνοι βέλτιον, αὐταὶ τε μετὰ ρώμης τοὺς τόκους ὑπομένουσαι καλῶς ἅμα και ραδίως ἀγωνίζονται πρὸς τὰς ὀδύνας».

Ἡ φυσικὴ ἀγωγή ὀφείλει ἐπίσης νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν αὐξησιν τῆς φυσικῆς ἀναπνευστικῆς χωρητικότητος, ἥτις, κατὰ μέσον ὄρον, δὲν ὑπερβαίνει τὰ 2550 κ. ἐ. μ. παρὰ τῆς γυναικί, ἐνῶ παρὰ τῷ ἀνδρὶ φθάνει μέχρι τῶν 3660 κυβικῶν ἐ. μ.

Αἱ ἀσκήσεις, αἱ κάλλιον πρὸς τὰς ἀνωθι ἐνδείξεις ἀνταποκρινόμεναι, εἰσὶν : αἱ ἐν ἀνοικτῷ ἀέρι ἐλεύθεραι ἀσκήσεις, αἱ διάφοροι παιδικαὶ, ὁ δρόμος, τὸ πῆδημα, τὸ τέννις και ὁ χορὸς ὁ ἐν ἐλευθέρῳ ἀέρι ἐκτελούμενος.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην σωμαστικὴν ἀποδίδει ὁ M. de Fleury κατὰ μέγα μέρος τὴν καλλονὴν και τὸ εὐγενὲς βᾶδισμα τῶν νεαρῶν Ἑλληίδων τῆς ἀρχαιότητος, σίτινες δὲν ἐγνώριζον τὰς σπλαγχνικὰς πτώσεις, τὸν διεσταλμένον στόμαχον και τὴν νευρασθένειαν.

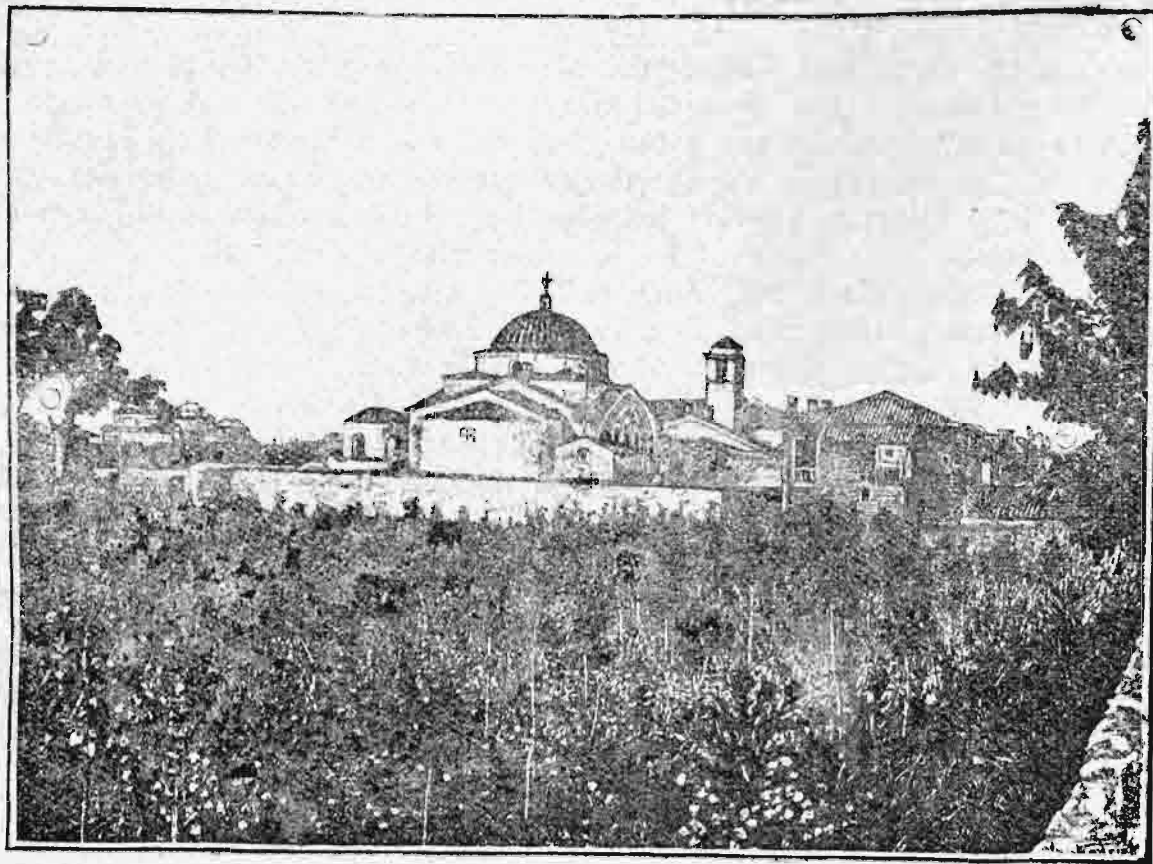
Ἡ κυρίως γυμναστικὴ, ἰδίως δὲ ἡ Σουηδικὴ τοιαύτη, ἡ ἀπαραίτητος πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς διαπαιδαγωγίσεως τῆς ἀναπνοῆς και διόρθωσιν τῶν ἐλαττωματικῶν στήσεων, εἶνε ἡ εἰδουσα τὰ λαμπρότερα τῶν ἀποτελεσμάτων ἐν τῇ φυσικῇ ἀγωγῇ τῆς γυναικὸς.

Μία τῶν χριστιανικῶν ἐποχῶν τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς παρὰ τῇ γυναικί εἶνε ἡ προηδικὴ περίοδος.

Οἱ πλείστοι τῶν συγχρόνων παιδαγωγῶν νομίζουσιν ὅτι μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 14 ἔτων νέοι και νέαι δύνανται νὰ διαμοιρασθῶσι τὰς αὐτὰς ἀσκήσεις. Ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε ὄλιως ἐσφαλμένη και ἀντίκειται πρὸς τοὺς φυσιολογικοὺς νόμους. Ἡ προηδικὴ περίοδος, ἡ παρὰ τῷ ἀνδρὶ ἀπὸ τοῦ 14—17 ἔτους ἐκτεινομένη, παρὰ τοῖς χορασίοις περιλαμβάνει μόνον διετίαν (12—14).

(τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

Όλα τῆς κεφαλῆς
τὰ χειρουργικὰ νοσήματα :
Ὡτων, Ρινός, Δαιμοῦ, Στόματος
θεραπεύει ὁ εἰδικὸς ἰατρός
Α. ΕΥΣΤΑΘΙΑΝΟΣ
Πρώην χειρουργὸς εἰς τὴν Λαρυγγολογικὴν κλινικὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Bordeaux και τακτικὸς βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ Moura. — Ἰατρός τοῦ Περσικοῦ νοσοκομείου. — Μέλος τῆς λαρυγγολογικῆς ἑταιρείας τῶν Παρισίων
Τὰς ἐγχειρήσεις ἐκτελεῖ ἀνευ πόνου και ἀνευ αἱμορραγιῶν.
Λέγεται ἀπὸ 1—5 μ.μ. Πέραν, Ἀνατὸλ χάν. 13.
Τοὺς πτωχοὺς δωρεὰν Τρίτην και Σάββατον τὴν πρωίαν ἀπὸ 8—10½.
Ἰδιαιτερόν τιμῆμα με ἐπιστήμονα ὀδοντοποιοῦν πρὸς κατασκευὴν παντὸς εἶδους τεχνικῶν ὀδόντων.

Ὁ ἱστορικὸς ναὸς τῆς Θεοτόκου ἐν Νικαίᾳ

(ἔργον τοῦ Δ' μ. Χρ. αἰῶνος), τὸν ὁποῖον, κατὰ συνοδικὴν ἀπόφασιν, θὰ ἐπισκεφθῆ ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὴν 15 Αὐγούστου.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Η ΖΕΣΤΗ

Ἡ κυρία ἔσκούπισε τὸ μέτωπόν της μὲ τὸ μανδύλι της καὶ εἶπεν εἰς τὴν ὑπηρετρίαν:

— Πάρε τώρα τὴ ναρβαλίνη καὶ πασπάλισε καλὰ τὴ γούνα.

Ἡ ὑπηρετρία ἔσκούπισε μὲ τὸ μανίκι της τὸν ἰδριῶτα τοῦ προσώπου της καὶ ἐξετέλεσε κατὰ γράμμα τὴν διαταγὴν.

— Πῶς μπορέσατε, κυρία, καὶ τὴ ἴφορέσατε ποτὲ αὐτὴ τὴ γούνα;

Τὸ γουναρικὸ ἐτυλίχθη ἐπιμελῶς. Ἐπειτα ἦλθαν τὰ χειμωνιάτικα φορέματα τῆς κυρίας, ἔπειτα τὸ ἐπανωφόρι τοῦ κυρίου, ἔπειτα ἄλλα φορέματα, ἀσήκωτα ἀπὸ τὸ βᾶρος, καὶ εἰς τὸ τέλος ἦ μᾶλλινες κοιβέρτες.

— Φαντάζομαι πόσο θὰ ὑποφέρετε, κυρία. Καθὼς εἴσατε καὶ σωματώδης...

— Τί ἔχει νὰ κάνῃ! Ὁλος ὁ κόσμος ὑποφέρει, καὶ οἱ παχεῖς καὶ οἱ ἀδύνατοι. Πήγαινε στὴν κουζίνα νὰ μὴ σοῦ καῖ τὸ φαί.

Ἡ Μαρία ἔφυγε καὶ ἡ κυρία ἔμεινε σκεπτικὴ ἔμπρὸς εἰς τὸ ἀνοιχτὸν παράθυρον. Ἐσυλλογίζετο μὲ κάποιαν συγκίνησιν μερικὸς ἀβαρίας ἐνδυμάτων, τὰς ὁποίας ἦτο καιρὸς νὰ κάμῃ πλέον. Ἐσυλλογίσθη κατόπιν μὲ τὴν σειρὰν ὅλα τὰ δροσερὰ καὶ κρύα πράγματα, τὰ παγωτά, τὴς γρανίτες, τὸν πάγον μέσα εἰς τὸ νερό, τὰ λουτρά τοῦ Φαλήρου, τὸν μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ, τοὺς ἀνεμιστήρας τῶν ξενοδοχείων, τὸ γαμήλιον ταξεῖδί της εἰς τὰς Ἀλπεῖς καὶ τὰ καλαμπούρια τῶν Ἑλληνικῶν κωμωδιῶν. Τίποτε ὅμως δὲν ἐστάθη ἱκανὸν νὰ τὴν δροσίση.

Ἐνοιῶθε τὸν ἰδριῶτα νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ μέτωπό της, ἀπὸ τὸ στήθος της, ἀπὸ ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματός της.

Αἱ σταγόνες τοῦ ἰδριῶτος ποῦ ἔκατρακυλοῦσαν, ἀκολουθοῦσαι τὸν νόμον τῆς βαρύτητος κ' ἐσχημάτιζαν ρυάκια πρὸς ὄλας τὰς διευθύνσεις τοῦ σώματός της, τῆς ἔδιναν ἓνα αἰσθημα ἐνοχλητικοῦ γαργαλισματος.

Ὁ κύριος ἔφθασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, κατὰκοπος, ἰδρωμένος, ἀσθμαίνων καὶ ἀπομάσσω τὸν ἰδριῶτά του μ' ἓνα ἀδιάβροχον μανδύλι.

Ἀπὸ τυπικῶν καθήκων, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφαίνετο ὡς βαριτέρα ἀγγασία, πῆγε νὰ ἐναγκαλισθῆ τὴν κυρίαν. Ἐκείνη τὸν ἀπέκρουσε μ' ἓνα φοβερὸν μορφασμόν.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μ' αὐτὴ τὴν ζέστη ἄς λείπουν αἱ τρυφερότητες.

Ὁ κύριος, πληγωμένος θανασίμως, ἐπῆγε εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐδροσίσθη, ἐφόρεσε τὰ λινά του καὶ κατέβηκεν εἰς τὴν κουζίνα. Ἡ Μαρία ἐτηγάνιζε, κατακόκκινη πάντα, ὡς παπαροῦνα ἔμπρὸς εἰς τὰ ἀναμμένα κάρβουνα. Ὁ κύριος τὴν ἐκύτταξε μὲ συμπάθειαν.

— Ἐσὺ δὲν ζεσταίνεσαι μέσα στὰ κάρβουνα;

— Ὅχι, κύριε.

— Πῶς ὄχι; Δὲν εἶσαι ἄνθρωπος ἐσὺ; Ἡ κυρία σου κοντεύει ν' ἀναλύσῃ σὰν τὸ γουρουνίσιο ξύγκι.

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσο «σωματώδης» σὰν τὴν κυρία.

Ὁ κύριος ἔσκυψε, τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τῆς ἐφίλησε τὰ πυρωμένα μάγουλα. Ἐκείνη δὲν διεμαρτυρήθη, οὔτε εἶπεν ὅτι μὲ αὐτὴν τὴν ζέστην πρέπει νὰ λείπουν αἱ τρυφερότητες. Ἐπῆρε μόνον τὸ πηροῦνι, ὡς νὰ μὴ συνῆβη τίποτε καὶ ἀναποδογύρισε τὰ ψάρια μέσα εἰς τὸ τηγάνι.

— Ἡ καυμένη ἡ Μαρία, εἶπεν ὁ κύριος. Οὔτε ὁ ἥλιος τὴν πειράζει, οὔτε τὰ κάρβουνα. Μέσα σὲ δύο φλόγες εἶνε δροσερὴ σὰν τριαντάφυλλο.

Ὁ κύριος ἐγύρισε σφυρίζων κ' εὐχαριστημένος εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Ἄρχισε νὰ διαμελίσῃ σκεπτικὸς καὶ σιωπηλὸς τὸ ψάρι του.

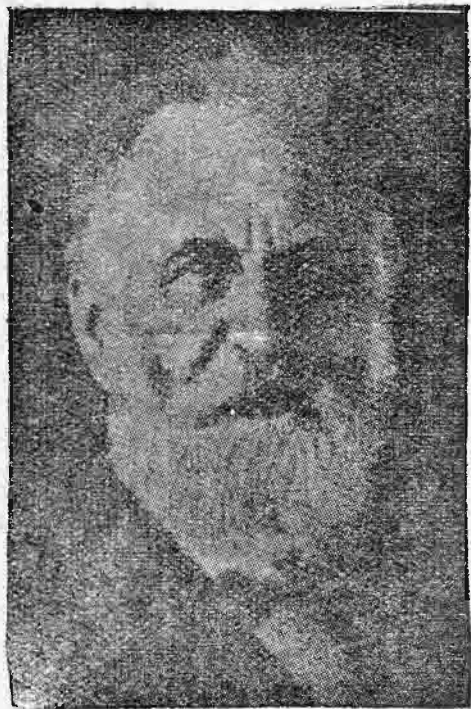
Ἡ κυρία τοῦ εἶπε:

— Τί συλλογίζεσαι πάλι;

Ὁ κύριος εἶπε:

— Συλλογίζομαι πόσον εἶχες δίκαιον. Μὲ αὐτὴ τὴ ζέστη αἱ τρυφερότητες εἶνε ἐντελῶς περιτταί.

ΠΑΥΛΟΣ ΠΙΡΒΑΝΗΣ

Μεταξὺ τῶν θυμάτων τοῦ «Τιτανικοῦ» ἦτο καὶ ὁ διάσημος εἰρηνοφιλος Στέδ, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν πόλιν μας. Ἴδου πῶς περιγράφεται πνευματιστικὴ ἐμφάνισις τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ «Ἐρεύνῃ»:

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Στέδ

Ἡ διευθύνουσα τὸ Ψυχασκοπεῖον Ἀμερικανὸς διήμεσος κυρία Wreidt μὲ προσεκάλεσε νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν χθεσινὴν του σεάνς.

Πολλοὶ γνωρίζουν πῶς ὁ Στέδ ἔδρουσε πρὸ ἐτῶν τὸ ἀξιοσημεῖον Julia's Bureau, Ψυχασκοπεῖον. Ἡ ὡραία ἑπαυλις τοῦ Στέδ, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ Ψυχασκοπεῖον εἶνε ἐγκατεστημένον, ἀπέχει μίαν ὥραν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον. Ἐκίνησα μὲ τὴν δεσποινίδα Σκέτσερδ τὰς 5.30 μ. μ. καὶ περὶ τὰς 6.30 μᾶς ὑπεδέχετο ἡ δεσποινὶς Χάρπερ, ἀρχαιοφύλαξ τοῦ Στέδ καὶ ἡ μήτηρ της, διευθύντρια τῆς ἐπαύλειος. Μᾶς ὠδήγησαν εἰς τὸν τρεπνὸν κήπὸν της, ἐνθα ἄλλαι τρεῖς φίλαι ἀνέμενον, αἱ δεσποινίδες Μακρέδου, Ἐρλ καὶ Γκάουζ. Ὁ λόγος διηγετικῶς ἐστρέφετο εἰς τὴν καλοκαγαθίαν καὶ στοργὴν τοῦ Στέδ πρὸς ὄλους καὶ εἰς τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν προῦκάλεσε πανταχοῦ ὁ θάνατός του. Ἡ αἰθουσα τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ψυχασκοπεῖου δὲν παρηλλάχθη ποσῶς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του. Εὐρίσκεται εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τῆς οἰκίας καὶ ἔχει εἴσοδον μόνον διὰ μιᾶς θύρας. Τὰ ἐπιπλα εἶνε ἀπέριττα. Τὰ παράθυρα ἔχουν παραπετάσματα τοιαῦτα, ὥστε συρόμενα νὰ ἀποκλείουν ἐντελῶς τὸ φῶς. Εἰς μίαν ἄκραν τῆς αἰθούσης ὑπάρχει διαμέρισμα, χωριζόμενον διὰ σκιεροῦ παραπετάσματος, καὶ ἀπέναντι αὐτοῦ εἶνε τοποθετημένα καθίσματα εἰς μίαν σειρὰν διὰ τὰς συνεδριάσεις, ἦτοι τὰς σεάνς. Ἀμα ἐκαθήσαμεν, ὁκτὼ πρόσωπα ἐν ὄλῳ, τὸ ἐρυθρὸν φῶς ἠλαττώθη, ὡραία δὲ λεπτὴ μουσικὴ ἤρχισεν ἀκουομένη ἀπὸ αὐτόματον ὄργανον. Ἐκαθήμην παρὰ τὴν κυρίαν Wreidt καὶ εἶχα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καθήμενη τὴν μίς Σκέτσερδ εἰς τὸ παρακείμενον

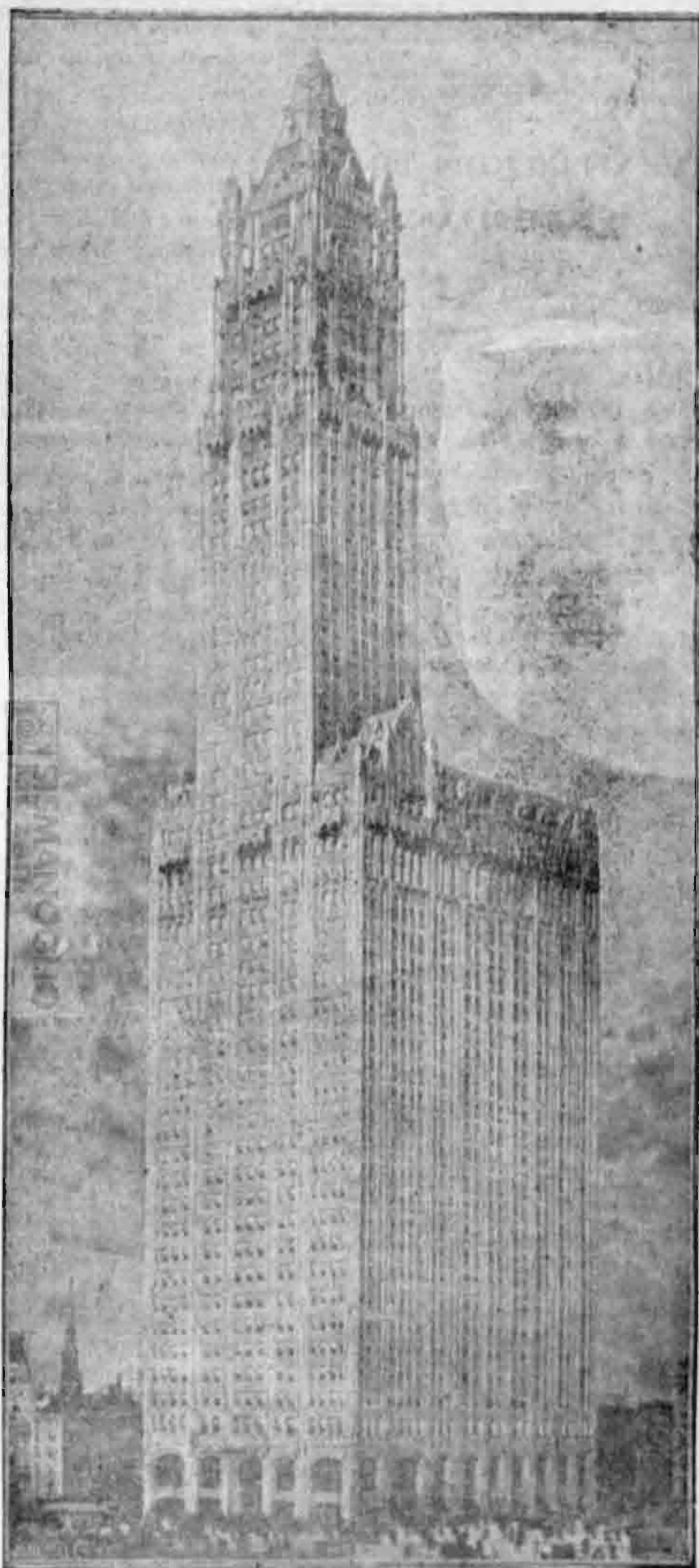
κάθισμα. Ἄσμά τι ἐψάλη ὑφ' ἔλων μας, συνοδεύοντος τοῦ ὄργάνου, καὶ μετὰ τινα λεπτά εἶδομεν φωτεινὸν νέφος ἐξωθεν τοῦ διαμερίσματος, προσλαμβάνον βαθμηδὸν μορφήν, ἣς τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν διέκρινα καλῶς. Μετ' ὀλίγον ἡ μορφή αὕτη ἐξηφανίσθη καὶ πάλιν ὁ ὄμιλος ἤρχισε τὸ ἄσμα. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐφάνη πάλιν τὸ φωτεινὸν νέφος, προσλαμβάνον βαθμηδὸν μορφήν. Τότε, παρατηρήσασα καλῶς, ἀνεγνώρισα, ἀνευ ἰχνους ἀμφιβολίας ἢ λάθους, τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ζωντανὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Στέδ. Ἐφαίνετο κάπως ὠχρὰ ἢ μορφή του, ἀλλ' ἦτο καλοσχηματισμένη, ἦτο δὲ αὐτόφωτος. Καὶ τὸ δεύτερον αὐτὸ φαινόμενον ἐξηφανίσθη, ἀλλὰ μετὰ τινας στιγμὰς, ἐπαναληφθέντος τοῦ ἄσματος, πάλιν, ἀκριβῶς ἐξωθεν τοῦ σκιεροῦ παραπετάσματος, καὶ εἰς ὕψος περίπου ἀνδρός, τρίτην φοράν ἐνεφανίσθη ἡ φυσιογνωμία τοῦ Στέδ, κατὰ πάντα εὐδιάκριτος, μὲ χρῶμα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ φῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀκριβῶς ὡς ζῶσα φυσιογνωμία, προχωροῦσα πρὸς ἡμᾶς, ἵνα μᾶς χαιρετήσῃ.

Ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ σκιεροῦ παραπετάσματος καὶ ἡμῶν ἦτο περὶ τὰ δύο καὶ ἡμισυ μέτρα. Ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ ὄμοι ἐφαίνοντο καλῶς, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ζῶηροι καὶ εἰδείκνυσαν, ὅτι ἀντελαμβάνοντο τὸ ἐνδιαφέρον μας καὶ τὰς ὀλίγας λέξεις, δι' ὧν ἐξεφράσαμεν αὐτό. Μετὰ ταῦτα ἐξηφανίσθη χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ μᾶς ὠμίλησε διὰ σάλπιγγος ἀλουμινίου, χωρὶς νὰ ἐμφανισθῇ ἕνας ἐκ τῶν πνιγέντων μουσικῶν, οἱ ὅποιοι ἀπετέλουν τὴν ὀρχήστραν τοῦ «Τιτανικοῦ». Αἱ λέξεις ἦσαν πολὺ εὐχρινεῖς καὶ μᾶς εἶπε τὰ ἑξῆς: «Εἶδα τὸν Στέδ βυθιζόμενον μὲ τὸν «Τιτανικόν» ἐν λεπτόν πρὶν βυθισθῇ ἡ ὀρχήστρα. Ἐνῶ ἐβυθίζετο προσνύχτετο καὶ εἶχεν ἐναγκαλισμένον ἕνα ἀπὸ τοὺς μουσικούς, οἱ ὅποιοι ἦσαν πλησίον του. Σὰς παρακαλῶ, εἰπέτε τοῦ πατρός μου Ρονάλδου Βραϊηλου καὶ εἰς τὴν μητέρα μου, ὅτι σὰς ὠμίλησα καὶ εἰπέτε των, ὅτι δὲν ἤθελα νὰ βυθισθῶ, ἀλλὰ ἔταν εἶδα τὸ ἀναπόδραστον τὸ ἀπεδέχθην ἀγογγύστως». Πληροφοροῦμαι ὅτι δὲν ἦτο αὕτη ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ Στέδ, ἀλλ' ὅτι τὸν εἶδε καὶ ὁ ἰατρὸς Καμερών, ἕνας ἐκ τῶν διασήμεων χειρουργῶν τοῦ Λονδίνου, εἰς σεάνς μετὰ τινῶν ἄλλων φίλων. Ὅλοι οἱ ἰδόντες τὴν ἐμφάνισιν συνέταξαν πρωτόκολλον μεθ' ὄρκου, τὸ ὅποιον μέλλει νὰ δημοσιευθῇ εἰς ἐπιστημονικὸν περιοδικόν. Σημειωτέον ὅτι ἐκάστη ἐμφάνισις τοῦ Στέδ εἶνε ζῶηροτέρα τῆς προηγουμένης, ὥστε ὅλοι φρονοῦν ὅτι, ἀφοῦ οὕτε ἐνὸς μηνὸς χρονικὸν διάστημα δὲν παρήλθεν ἀφ' οὗτο ἐπνίγη, ὑπάρχει ἐλπίς, ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐμφανισθῇ πλήρως καὶ ὁλοσχερῶς ἐνώπιον ὄμιλου φίλων. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ὄρατοποιήσεως πρώτην φοράν παρουσιάζεται διὰ τοῦ Στέδ. Αἱ μέχρι τοῦδε ὄρατοποιήσεις καλοῦνται materialisations. Εἶδον τοιαύτας πρὸ ἐτών. Ὁ μεταστάς ἐμφανίζεται ὁλόκληρος καὶ τὸ βάδισμα του εἶνε πολλακίς τόσον ἰσχυρόν, ὥστε δονεῖται τὸ πάτωμα τῆς αἰθούσης. Αἱ ἐμφάνισεις τοῦ Στέδ καλοῦνται ἤδη Etherealisation. Ἀμφότερα τὰ εἶδη ἐκφράζει ἡ λέξις ψυχοφάνεια. Πᾶν ἶχνος πίνθους ἐφαίνετο ἐξωδελισμένον ἀπὸ τὴν ὀμίγηριν τῆς χθεσινῆς ἐσπέρας καὶ θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι ὅλοι οἱ συνηγμένοι ἐνεφοροῦντο ἀπὸ τὸ αἰσθημα, ὅτι ὁ Στέδ ἐπραγματοποίησε τὸν μέγαν σκοπὸν τοῦ βίου του — τὸν σκοπὸν, χάριν τοῦ ὁποίου καὶ ἔβρουσε τὸ Ψυχασκοπεῖον — τὸν σκοπὸν δηλαδὴ τοῦ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπιζῇ τοῦ σώματός του· ὅτι χάνεται μόνον τὸ σῶμα, ἀλλ' ὄχι αὐτός ὁ ἄνθρωπος, ὁ ζωογενὼν τὸ σῶμα.

ΕΛΙΚΗ ΔΡΗΚΟΥΛΗ

Ἡ ὑψηλότερα οἰκία τοῦ κόσμου.

Ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει, ἐκ φήμης τοῦλάχιστον, τὰς κολοσσιαίας οἰκίας τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Ἀμερικής, καὶ δὴ τῆς Νέας Ὑόρκης, τῶν ὁποίων οἱ στέγη φαίνονται, ὅτι ἐγγίζουσι τὸν οὐρανόν.

Ἡ πρώτη τοιαύτη οἰκία εἶχε μόνον 10 πατώματα, ἡ τελευταία δὲ εἶχε πεντήκοντα κεντ. Ἡ οἰκοδομὴ ἤρχισε τῷ 1910, μόλις δὲ τὸ προσεχὲς φθινόπωρον θὰ ἔχη περατωθῇ, θὰ στοιχίσῃ δὲ δεκατρία ἑκατομμύρια δολλάρια, ἦτοι ἑξήκοντα ἑκατομμύρια φράγκα.

Τὸ κεντρικὸν μέρος τῆς γιγαντιαίας ταύτης οἰκοδομῆς ἔχει 29 πατώματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφύσται πανύψηλος πύργος, περιλαμβάνων 26 ἄλλα. Ἡ κορυφὴ τοῦ πύργου τοῦτου θὰ εἶναι 228 μέτρα ὑπερὸ τὸ ἔδαφος, τὰ δὲ θεμέλια κατέρχονται εἰς βάθος 40 μέτρων καὶ στηρίζονται ἐπὶ μεγάλου βράχου.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΝΑΩΝ

ΕΡΕΙΠΙΑ

Α'.

Δεξιᾷ τῷ διανύοντι τὴν ἀπὸ Ὑψωμαθείων εἰς Βλάγκαν ἄγουσαν λεωφόρον, οὐ μακρὰν τῆς πύλης Δαούτ-πασᾶ, φαίνονται ἐντὸς λαχανοκήπου ἐρείπια βυζαντινοῦ ναοῦ δρομικοῦ, οὗ σώζονται μέρος τοῦ θόλου, τὸ δυτικόν, λείψανα τῶν πλαγίων τοιχωμάτων, τρεῖς στῆλαι ἐκ μαρμάρου πρασίνου χρώματος, ἀπέχουσαι ἀλλήλων δύο μέτρα, καὶ ἐν κιονόκρανον ἀτέχνως ἐξεργασμένον, ἔχον ἑνὸς ὡς ἔγγιστα μέτρου περίμετρον, οὗ ἡ μὲν στεφάνη καλύπτεται ὑπὸ γλυφῶν ἀκαλλοῦς τέχνης, εἰκασμένην πρὸς σπειροειδεῖς ἀποφύσεις, τὸ δὲ ὑπεράνω τῆς στεφάνης τετραγωνικὸν περίζωμα φέρει ἐπὶ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ προμετωπίδων ἐγγεγλυμμένους σταυρούς. Τὸ μήκος τοῦ ναοῦ μ. 18 περίπου, ἀνάλογον δὲ καὶ τὸ πλάτος. Κεῖται δὲ οὗτος παρὰ τὸ ἀρχαῖον τεῖχος παραλλήλως πρὸς τὸν λιμένα τοῦ Θεοδοσίου, ὅστις, ἀρχόμενος ἐκ τῆς πύλης τῆς Βλάγκας, ἐτελεύτα ὅπου ἦν ἀνεγερμένος ὁ ναὸς ἔσωθεν τοῦ τείχους. Εἰρήσθω ὅτι ἡ δομικὴ τοῦ κτιρίου εἶναι μετρία ἄνευ συμμετρίας ἐν τῷ συνόλω.

Τὸ κτίριον φαίνεται, ὅτι ὑπέστη κατάπτωσιν ἀπὸ αἰώνων, ἔνεκα σεισμοῦ ἢ ἄλλου τινὸς αἰτίου· ἀνυψωθέντος δὲ τοῦ ἐδάφους ἐκ τῆς ἐπισωρεύσεως χώματος, τὰ ἐρείπια προσεχώσθησαν μέχρι τῶν ἀψίδων τοῦ θόλου, πλὴν τῶν τριῶν στηλῶν τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, αἵτινες φαίνονται ἔτι καὶ νῦν ὄρθιαι· γινόμεναι δὲ ἀνασκαφαὶ θ' ἀποκαλύψωσι πιθανῶς τό τε ἔδαφος τοῦ ναοῦ καὶ τὰς στῆλας τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς ἢ πάσας ἢ τινὰς τούτων¹.

Καὶ ἤδη τὸ ζήτημα : Ὅποιος ὁ προκείμενος ναὸς καὶ πότε ἐκτίσθη². Καίτοι ἀναφέρεται ναὸς τοῦ ἁγίου Αἰμιλιανοῦ εἰς τοῦτο τὸ μέρος τῆς Κωνσταντινουπόλεως κείμενος, κατὰ τὰ ἱστορούμενα, πλησίον τῆς αὐτόθι θαλασσίας πύλης, λαβούσης τὸ ὄνομα ἐξ αὐτοῦ³,

1. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐπιχωματωθέντος χώρου, ὅστις πληροῖ ὄλον τὸ ἐμβαδὸν τοῦ ἀρχαίου κτιρίου, μετεβλήθη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς κῆπον λαχανικῶν.

2. Περὶ τούτου σιγῶσι παραδόξως ὁ Σκ. Βυζάντιος καὶ ὁ Α. Πασπάτης, ὁ μετὰ θαυμαστῆς φιλοπονίας ἐξακριβώσας καὶ περιγράψας πολλὰς σωζόμενας σήμερον βυζαντινὰς οἰκοδομὰς καὶ τὰ ἐρείπια ἄλλων.

3. Σκ. Βυζαντίου Κων/πολις Α' 295. Κωνταντινιάς ἐκδ. α' σελ. 24.

ἐγὼ δέ, καταμετρήσας τὸ διάστημα τὸ ἀπὸ τῆς πύλης Δαούτ-πασᾶ, ἣτις εἶναι αὐτὴ ἡ πύλη τοῦ ἁγίου Αἰμιλιανοῦ¹, μέχρι τοῦ μέρους, ὅπου τὰ ἐρείπια τοῦ κτιρίου, εὔρον αὐτὸ ἀληθῶς βραχὺ (μόλις 60 βήματα) ὅμως τολμηρὸν νομίζω νὰ ἐξενέγκωμεν γνώμην ἀνεπιφύλακτον, ὅτι τὰ προκείμενα ἐρείπια ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἀρχαῖον ἐκεῖνον ναόν, ὃν ἔκτισε μὲν ὁ Μ. Κωνσταντῖνος, κατὰ ἱστορεῖται, ἀνεκαίνισε δὲ μεγαλοπρεπέστερον μετὰ φιλοκαλίας καὶ τέχνης ὁ αὐτοκράτωρ Βασίλειος ὁ Μακεδών. Φαίνεται μᾶλλον πιθανόν, ὅτι, καταστραφέντος τοῦ ἀρχαίου ἢ διὰ τοῦ χρόνου ἐρειπωθέντος, ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν θεμελίων αὐτοῦ εἰς χρόνους μεταγενεστέρους ἄλλος ναὸς ὑποδεεστέρας δομικῆς. Τούτου δὲ τὰ ἐρείπια σώζονται, ὡς προείρηται.

Β'.

Κατὰ τὴν λεωφόρον Βλάγκας-Ὑψωμαθείων, μεταξὺ Τζελάτ-τσεσμὲ καὶ Δαούτ-πασᾶ μαχαλεσῆ, ἀριστερᾷ τῷ βαδίζοντι ἐκ Βλάγκας εἰς Ὑψωμαθεῖα, ἐγείρεται μωαμεθανικὸν λιθόκτιστον εὐκτήριον, καλούμενον Ποσταντζῆ πασῆ μεδτζιτῆ². Παρὰ τὴν ἐξώθυραν αὐτοῦ,

1. Ἡ πύλη αὕτη δὲν ὑπάρχει σήμερον, κατεδαφισθεῖσα πρὸ τινῶν ἐτῶν πρὸς εὔρυνσιν τῆς φεροῦσης πρὸς τὴν παραλίαν ὁδοῦ.

2. Φρονῶ, ὅτι εἶναι αὐτὸ τὸ ὑπὸ τοῦ Τούρκου ἱστορικοῦ Σεῖδ Ἀλῆ ἀναφερόμενον Ποστάν Ζαδὲ μεδτζιτῆ, ὅπερ τίθησιν οὗτος πλησίον τῶν Ὑψωμαθείων, καλούμενον ἄλλοτε, κατ' αὐτόν, τέμενος τοῦ Πετεινοχωρίου. (Περὶ τούτου ἴδε ἐκτενέστερον Πασπάτη (Βυζαντινὰς μελέτας σελ. 284-285). Εἰρήσθω ὅτι τὸ τέμενος τοῦτο ἐβλάβη μεγάλως κατὰ τὴν πέρυσι κατὰ Ἰούνιον συμβῆσάν αὐτόθι μεγάλην πυρκαϊάν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ

« Η ΑΝΑΤΟΛΗ »

Τὸ ἀρχαιότερον τῶν ἐργοστασίων ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ

Ἰδρυνθὲν πρὸ τριακονταετίας

ὑπὸ

ΑΛ. Γ. ΑΚΡΙΤΙΔΟΥ

ΠΑΡΑΓΕΙ ὅλα τὰ εἶδη τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν : Δουζικο, μαστίχην, κονιάκ, ρούμι, λικέρ καὶ λοιπά.

ΚΑΤΕΧΕΙ πλουσίαν παρακαταθήκην κονιάκ εἰς κιβώτια καὶ βαρέλια μικρᾶς χωρητικότητος.

ΦΗΜΙΖΕΤΑΙ διὰ τὸ θαυμάσιον « Ὀλύμπιον νέκταρ », ποτὸν στομαχικόν, συνιστώμενον ὑπὸ τῶν ἰατρῶν καὶ εἰσηγμένον εἰς τὰ κυριώτερα φαρμακεῖα ὡς ἐλιξήριον κατὰ τῶν στομαχικῶν παθήσεων.

Διὰ τὸ ὄραλον « Κονιάκ Ἀνανάς », εὐρισκόμενον εἰς κιβώτια καὶ περιζήτητον ἐν Ρωσίᾳ.

ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ μὲ ὄλας τὰς πόλεις τῆς Μαύρης θαλάσσης καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ.

ΔΙΑΠΡΕΠΕΙ διὰ τὰ ἄριστα ὑλικά, δι' ὃν παράγει ὄλα τὰ εἶδη τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, καὶ διὰ τὰς ἐκτὸς συναγωγισμοῦ τιμὰς του.

ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΙ τιμοκατάλογον καὶ σχετικὰς κληροφορίας παντὶ τῷ αἰτοῦντι.

δεξιᾷ τῷ εἰσιόντι, ἴσταται τεμάχιον κίονος ἐξ ἐρυθροποῦ καταστίκτου μαρμάρου ἐντέχνως ἐξεργασμένου. Τὸ τεμάχιον ἔχει ὕψος ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μ. 1,25, περίμετρον μ. 2 καὶ ἄνοιγμα τοῦ σπονδύλου μ. 0,12¹. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλα ἐρείπια ἀρχαίας οἰκοδομῆς ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ εὐκτηρίου, φαίνεται πιθανόν ὅτι τὸ τεμάχιον προέρχεται ἐκ καταδαφισθέντος μεγαλοπρεποῦς ναοῦ, ἀνεγειρομένου οὐ μακρὰν τούτου τοῦ μέρους, μετενεχθὲν δὲ ἐτέθη ἐν ἡ θέσει ὁρᾶται σήμερον². Ἀλλὰ δὲν ἀποκλείεται καὶ ἡ ὑπόθεσις, ὅτι ἐν τῇ θέσει, ἐν ἡ ὑπάρχει σήμερον τὸ εἰρημένον εὐκτήριον, ἠγείρετο τὸ πάλαι χριστιανικὸς ναὸς, ἐρειπωθεὶς πολὺ πρὸ τῆς ἀλώσεως καὶ μὴ ἀνακαινισθεῖς.

Γνωστόν, ἄλλωστε, ὅτι ἠγείρον τὰ τεμένη αὐτῶν οἱ Μωαμεθανοὶ ἐπὶ τε τῶν ἐρειπίων χριστιανικῶν ναῶν καὶ ἐπὶ χώρου, ὅστις ἀνήκεν ἰδρύματι ἀφιερωμένῳ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ.

ΗΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

1. Ἐπιθεωρητὰ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Μουσείου, ἰδόντες τὸ λείψανον τοῦτο, ἀπεφῆναντο τὴν μετακόμισιν αὐτοῦ εἰς τὸ Μουσεῖον. Καὶ ὁμοίως, κατὰ τὴν ἐσχάτως γενομένην ἐκεῖ ρυμοτομίαν, μετεκομίσθη εἰς τὸ προαύλιον τοῦ παρακειμένου τεμένους, κατὰ δὲ τὴν μετακόμισιν ἐθροῦσθη.

2. Σημειωτέον ὅτι ὀλίγον περαιτέρω πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπάρχει ἀνωφερῆς ὁδός, φέρουσα εἰς τὸν Ξηρόλοφον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον τέσσαρες μὴ διασωθέντες ναοί. Τούτων οἱ περιφημότεροι ἦσαν ὁ τοῦ ἁγίου Μωκίου καὶ ὁ τῆς Παναγίας τῆς Ράβδου.

Τὰ θαυμάσια προϊόντα τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας, Τὰ κομψότερα καὶ χρησιμώτερα ἀντικείμενα τῆς Ἰαπωνικῆς καλλιτεχνίας,

Τὰ περίφημα ἰαπωνικὰ σκεύη,

Κατάλληλα διὰ κάθε σπιτί, ἐξαιρέτα διὰ δῶρα,

Θὰ εὔρεσι

εἰς τὸ κατάστημα τοῦ

ΕΥΡΗΠ. ΟΔ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗ

Γαλατᾶ,

Μέγα Ἐθνικὸν χάνιον

4, 5 καὶ 14,

Ὅπου πωλοῦνται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τιμὰς συμφερούσας καὶ ἀποκλειούσας πάντα συναγωνισμόν.

Τὸ Κατάστημα Σαμαθράκη, προμηθευόμενον ἀπ' εὐθείας ἐξ Ἰαπωνίας τὰ εἶδη ταῦτα, δύναται νὰ προμηθεύῃ

κάθε ἐπαρχιακὸν κατάστημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἠθέλε νὰ πλουτισθῇ μὲ τὸν κλάδον τοῦτον τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας.

Εἶδη εὐρισκόμενα : Βάβα, παραβάν, τραπεζάκια, σεργίτια τεῖπου καὶ καφέ, ὑφάσματα τοίχων, δίσκοι, ἔβαντάιλλ κτλ.

Καὶ ἐν ἄλλο : Οἱ ἀγορασταὶ τοῦ καταστήματος δικαιούνται νὰ λάβωσι δωρεὰν εἶδος προμείας τῶν Σιδηροδρόμων Ρωμυλίας, παρέχουσαν τὸ δικαίωμα διὰ μίαν κλήρωσιν.

Ἡ ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1326)

Ὁ κ. Λώρης, δὲν ἦτο καὶ ἐκεῖνος. Ἡ Ἐλίζα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ μορφοσμὸν ἰνησιχίας. Δὲν ἦτο συνειδησμένη ν' ἀναμένῃ.

— Ἴσως δὲν ἔλθῃ! ἐπιθύρῃσεν εἰς τὸ σὸς τοῦ κ. Ἄστερ.

— Θὰ ἔλθῃ, μὴ ἀμφιβάλλετε, ὁ κ. Λώρης δὲν εἰμπορεῖ νὰ μὴ τὴν ἰδῇ. Πλὴν τούτου εἰξεύρω ὅτι εἶναι πολὺ ἀπαιτητικὴ ἢ μικρά. Ὅλαι αἱ ὠραῖαι κόραι δικαιοῦνται νὰ εἶναι, καὶ αὐτὴ κάμνει τοῦ δικαιώματος τούτου κατὰ χροσιν . . . ὅπως καὶ αἱ ὠραῖαι γυναῖκες.

Ὁ βαρῶνος ὁμίλει ἔτι, ὅτε ἤνοιξεν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης, καὶ γυνὴ μεσηλιξ ἐφάνη, ἥς ἡ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νεωτερισμοῦ ὅλως ξένη περιβολὴ ἐπέσπασε τὴν προσοχὴν ὄλων.

— Γνωρίζετε τὸ πρόσωπον τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ κ. Ἄστερ τὴν κ. Μοριῶ, μὲ εἰρωνικὸν μειδιάμα.

— Ὡ! ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ἐκείνη χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παραμοκρὴν ἀνησιχίαν. Εἶναι ἡ μεσιὰ τοῦ κ. Λώρη, ἡ διευθύνουσα τὴν οἰκίαν του.

— Καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἡ ἐπιτετραμμένη αὐτοῦ, εἶπεν ὁ κ. Ἄστερ. Αὕτη ἔρχεται πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς δεσποινίδος, ὁσάκις ἐκεῖνος ἐμποδίζεται . . . ὅπως σήμερον. Ἀλλά, νομίζω, τοῦτο σὰς εἶναι ἀδιάφορον, διότι φρονῶ, ὅτι δι' ἐκείνην ἤλθατε καὶ ὄχι δι' ἐκεῖνον!

— Πράγματι! ἀπήντησεν ἡ Ἐλίζα ὀλίγον ξηρῶς, διότι ἤδη, μὲ τὸ ἀδίκον τῆς ἐρώσης γυναικός, ὠργίζετο κατὰ τοῦ βαρῶνος Ἄστερ διὰ τὴν προθυμίαν, ἣν ἔδειξεν, ὅπως τῇ παρασχῇ τὴν ἐκδούλευσιν, ἣν τῷ ἐζήτησε.

Πρὶν ἔτι ἡ κ. Μοριῶ πελειώσῃ τὴν φράσιν τῆς, δύο σκιαὶ χαρίεσσαι καὶ νεαραὶ ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἡ μία, μικρὴ καὶ χαρίεσσα, μὲ τὴν ὀλόξανθὴν τῆς κόμην, ἔτρεξε μετὰ ζωηρότητος πρὸς τὸν βαρῶνον καὶ ἐπέθεσε δύο ἠχηρὰ φιλήματα εἰς τὰς δύο παρειὰς του, καὶ τοῦ εἶπε μὲ εὐθὺμον τόνον φωνῆς:

— Καλὲ μου θεῖε, πόσον ἐχάρηκα ποῦ ἤλθατε, δὲν ἠξεύρετε πόσον λυποῦμαι ὁσάκις δὲν ἔρχεται κανεὶς νὰ μὲ ἰδῇ!

— Τὸ ἠξεύρεις καλῶς, ὅτι ἔρχομαι πάντοτε ὁσάκις τοῦτο μοὶ εἶναι δυνατόν.

— Δυστυχῶς δὲν σὰς εἶναι δυνατόν συχνάκις.

— Ἀλλά, Σουζάνα! Ἄντι νὰ ζητῆς νὰ πιασθῆς μαζί μου, θὰ κάμῃς καλλίτερα νὰ χαιρετήσης τὴν κυρίαν, ἥτις εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ συνοδέυσῃ, ὅπως σὲ ἰδῇ.

— Ἡ κυρία εἶναι πολὺ καλὴ καὶ τὴν παρακαλῶ νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀπεισκευσίαν μου, εἶπεν ἡ δεσποινὴς Ἀβριλ μὲ μικρὸν ἐρύθημα ἐπὶ τῶν παρειῶν. Ἀλλ' ἠύχαριστήθην τοσοῦτον ἐπὶ τῇ θεῖᾳ τοῦ θεοῦ μου, ὥστε δὲν εἶδον παρὰ ἐκεῖνον μόνον κατ' ἀρχάς . . . Θὰ εὐδοκήσητε νὰ μὲ συγχωρήσητε κυρία, δὲν ἔχει οὕτω;

Ἡ Σουζάνα συνῴδευσε τὴν μικρὰν ταύτην φράσιν μὲ μίαν ὑπόκλισιν τοῦ γλαυφροτέρου ρυθμοῦ. Ἐπεμελοῦντο πολὺ τὰς ὑποκλίσεις εἰς τὴν Μινὴν τῆς Ἀναλήψεως.

Ἡ κ. Μοριῶ ἀπήντησε μὲ μερικὰς ἀξιαγίστους λέξεις, ἐκ τῶν ἐτοιμῶν πρὸς ὑπερησσίαν τῆς, ἀλλ' ἔβλεπέ τις, ὅτι τὴν προσοχὴν αὐτῆς ἀπησχόλε, περισσότερο ἢ ἄλλη κόρη, ἥτις εἶχεν εἰσελθεῖ ἐν τῇ αἰθούσῃ μετὰ τῆς Σουζάνης Ἀβριλ.

Ἐψηλὴ, λεπτοφυῆς καὶ εὐκίνητος, μὲ ἰσότονον χροσιν, ὀλαμτὴ καὶ ἄχρουν, ὡς φύλλον λευκῆς καμέλιας, φωσιζομένην ὑπὸ τῆς ὑγρῆς λάμπρας δύο μεγάλων μαθρῶν ὀφθαλμῶν, τοσοῦτον ὠραῖον, ὥστε ἐφαινοντο ὅτι καὶ μακρόθεν εἶλκον καὶ ἐγοήτειον, λίαν ἀριστοκρατικὴ τὴν συμπεριφορὰν, μὲ ἀπροσδιόριστόν τινα ἐνδοιασμόν καὶ ὀλίγην ὑπερηφάνειαν, σεμνωνοῦσαν τὰ μάλα πρὸς τὸ ἐπώνυμον τῆς «πριγκηπίσσης», δι' οὗ πολλαὶ τῶν νεαρῶν συμμηθητριῶν τῆς τὴν ἐπιτοφόρου.

Ἐστάθη μίαν στιγμὴν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, προφανῶς ἀπογοητευμένη ὑπὸ τῆς ἐλπίδος νὰ ἰδῇ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἀνέμενε καὶ ὅστις, δυστυχῶς, δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ἀλλά, παρατηρήσασα τὴν Δέσποιναν,

ἠνόησεν ὅτι δὲν τῆς ἐπιτρέπετο πλέον ν' ἀμφιβάλῃ, διὸ διέσχισε τὴν αἰθούσιν μὲ βιάσισμα, ὅπερ ἐμαρτύρει εὐγλώττως ἔκτῃ τῆς εὐνοσμίας καὶ χάριτος τῶν κινήσεῶν τῆς.

Εἶναι ὠραία! εἶπε στρέφουσα πρὸς τὸν βαρῶνον ἡ Ἐλίζα . . . ἥτις ἐγνωρίζε ν' ἀπονέμῃ δικαιοσύνην καὶ πρὸς ἐκείνην, ἣν οὐδένα εἶχε λόγον νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἐπαίνῃ.

Ἡ Μυστῶ παρατήρησε τὴν ὠραῖαν κυρίαν, ἥτις ὁμίλει μὲ τὴν Σουζάναν καὶ τὸν κ. Ἄστερ, οὐτινος τὰ χαρακτηριστικὰ διατηρήθησαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρώτης τῶν συναντήσεως. Ἐπειδὴ ὁμοσ δὲν τὸν ἐγνωρίζε, δὲν ἔδωκε περισσότερο εἰς αὐτὸν προσοχὴν. Ἐν τούτοις, ἡ τοσοῦτον πλῃσιόν τῆς παρουσία τοῦ κ. Ἄστερ, πρὸς ὃν ὁ κ. Λώρης ἐπέδεικνε πάντοτε ἀμφίβολον συμπάθειαν, τῇ καθίστα ὑποπτον τὸν ὁμιλον, οὐτινος ἀπετέλει μέλος. Πλέον ἡ ἀπαξ, παρὰ τὴν θέλησίον τῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐστράφησαν πρὸς τὴν ἀγνωστον ἐκείνην, ἥς ἡ περιβολὴ τῇ ἐφαίνετο θαῦμα καλαισθησίας καὶ ἀριστοκρατίας. Καὶ ὁμοσ μὲ τὴν συνήθειαν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἔχουσιν ὄλαι ὄσαι διανύουσι τὰ λαμπρότερα τῆς νεότητος ἔτι, τὴν εἶρε περισσότερο ἠλικιωμένην, παρ' ὅ,τι πράγματι ἦτο.

Ἀλλά ταῦτα πάντα δὲν διήρκεσαν εἰς αὐτὴν περισσότερο ἀπὸ μίαν ἀστρατὴν, καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν κ. Δέσποιναν:

— Ὁ κ. Λώρης δὲν ἠδυνήθη λοιπὸν νὰ ἔλθῃ. Ἐλπίζω ὅτι αἰτία τούτου δὲν θὰ εἶναι ἀπεικτατόν τι.

— Οὐχί, χάριτι θεῖᾳ, δεσποινίς, ὁ κύριος εἶναι καλός.

— Ὁ κύριος εἶναι καλός καὶ δὲν ἤλθεν! εἶπε μὲ ἐκαληξιν ἡ Μυστῶ.

— Ὁ κύριος κατελυτήθη! καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ ἔλθῃ, ἔλαβε μίαν μικρὰν κυανὴν ἐκ τινος θεατρῶνον . . . διὰ τὸ ἔργον του . . . Ἐπρεπε νὰ σπεύσῃ εἰς συνάντησίον του ἀμέσως . . . Γνωρίζετε καλῶς, ὅτι μὲ τούτῳ κυρίως αὐτοῦ δὲν δύναται κανεὶς νὰ εἶπῃ ὄχι . . . ἀλλ' ἀνυπερθέτως ὁ κύριος θὰ ἔλθῃ τὴν Κυριακὴν! μὲ παρεκάλεσε δὲ πολὺ νὰ τὸ εἰπῶ εἰς τὴν δεσποινίδα.

— Εἰπατέ του νὰ ἔλθῃ ἀνυπερθέτως, διότι τὸν ἐπεθύμησα, εἶπεν ἡ Μυστῶ, μεταχειριζομένη τὴν εἰς τὴν πατριδα τῆς συνήθει ταύτην φράσιν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Σουζάναν, μετὰ τὴν πρώτην ἐκχρσιν τῆς χαρᾶς, ἤσθάνετο ἑαυτὴν στενοχωρημένην ὡς ἐκ τῆς παρουσίας τῆς κ. Μοριῶ καὶ ἠρξιστο νὰ λυπητῆι διὰ τὸ ἀδίκως χαθὲν διάλειμμα. Ὁ κ. Ἄστερ τὸ παρατήρησε.

— Τί ἔχεις; τί βλέπεις; τῇ εἶπεν ὀλίγον ἀποτόμως.

— Βλέπω τὴν Μυστῶ.

— Καὶ τί εἶναι αὐτὴ ἡ Μυστῶ;

— Εἶναι μία μικρὰ πριγκηπίσσα, ἡ εὐνοουμένη δλης τῆς Μονῆς.

— Ποῦ εἶναι;

— Ἐκεῖ κάτω, πλῃσιόν τοῦ παραθύρου, ὁμίλει μὲ τὴν χονδρὴν ἐκείνην γυναῖκα μὲ ταῖς φαρδιαῖς κορδέλλαις.

— Δὲν γνωρίζω ἀν ἀπαιτώμαι, ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι τὴν ἀγαπᾷς πολὺ.

— Καὶ ἐγὼ τὸ νομίζω! Τὴν ἀγαπῶ ἐγὼ μόνη μου, περισσότερο ἀπ' ὅσον τὴν ἀγαπῶσιν ὄλαι οἱ ἄλλοι ὁμοσ! Δυστυχῶς δὲν τὴν βλέπω πλέον σχεδὸν ποτέ. Ἀπὸ τῆς ἐνάργεως τῶν μαθημάτων τὴν ἔβθσαν εἰς ἄλλην τάξιν καὶ οὕτω ἐχωρίσθημεν. Θὰ εἶσαι ὁ καλλίτερος θεῖος, ἐάν μου ἐπιτρέψῃς νὰ τῆς εἰπῶ καλὴν ἡμέραν.

Ὁ κ. Ἄστερ συμβουλευτήθη τὴν κ. Μοριῶ καὶ λίαν μελιχρῶς προσέθηκε:

— Δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νὰ σοῦ στερῆσω μίαν εὐχαρίστησιν! Ἀλλῶς τε, μία πριγκηπίσσα ἔχει δικαιώματα παντοῦ ἐν γένει!

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΤΑΞΙΔΙΟΥ

Ο κύριος Φέλιξ Χέλμς, βιομήχανος, ιδιοκτήτης μεγάλων εργοστασίων, εκάθητο εις τὸ γραφεῖόν του. Εἶχαν φέρει τὴν προῖνήν του ἀλληλογραφίαν καὶ μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν ἐδιέλαξε μίαν συστημένην, τὴν ὁποίαν καὶ ἤνοιξεν.

Ἐντὸς αὐτῆς εὗρε πρὸς ἐκκλησίαν του ἐν παλαιῶν ἐπισκεπτηρίων μὲ ὀλίγας ἡμισβύτους λέξεις τῆς ἰδίας του γραφῆς. Περιεῖχεν ἐπίσης μίαν ἐπιστολήν, πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνομένην, ἣτις ἔλεγε τὰ ἀκόλουθα :

* Αξιοτίμη Κύριε,

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ μακαρίτης ἀδελφός μου, ἀσθενήσας καὶ ἀποθανὼν ἐκ φθίσεως, εἶχεν ἰδρῶσαι ἐν εἶδος Ἀσύλου, ἐν μεγάλῃ κλίμακί, πρὸς περιθάλψιν ἐνδεῶν ἀσθενῶν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν μὲν χωρισμένοι ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμον, διήρχοντο ὅμως ἀντίως τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς των. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπενόησαν, ἐπέτυχεν λαμπρῶς. Ὡς καὶ οἱ πτωχότεροι ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν τύχην των. Ἡ ἐκπλήρωσις ὅμως τῆς ὑστάτης ἐπιθυμίας τοῦ ἀδελφοῦ μου—ἡλαθὲ τὸ νὰ φροντιζῶ διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ ἰδρυμάτος του—ἀρχίζει νὰ μοῦ φέρῃ τελευταίως μεγάλας δυσκολίας, διότι τὰ ἔξοδα ὑπερβαίνουν τὰς οικονομικάς μου δυνάμεις.

Ὡς ἐκ τούτου δὲν δύναμαι ἄλλο τι νὰ πράξω, παρὰ νὰ κινήσω τὸ ἐνδιαφέρον καὶ εὐρυτέραν κύκλων διὰ τὸν καλὸν αὐτὸν σκοπὸν. Χάρων δὲ αὐτοῦ μεταχειρίζομαι ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα. Περαιτέρω θὰ μάθω, ποῖα εἶνε ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπευθύνομαι εἰς σὰς. Ἡ μᾶλλον ἐνδιαφερομένη συνεργασιὰ μου εἶνε ἡ θυγάτηρ μου Καρλόττα. Ἐνθυμήθη δὲ αὐτή, ὕστερον ἀπὸ πέντε ἔτη, ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἀπευθύνῃ μίαν «αἰτήσιν». Τὸ ἐσώκλειστον ἐπισκεπτηρίον σὰς βεβαίως θὰ σὰς ἐξηγήσῃ τὰ πάντα. Πιθανόν, κύριε, νὰ σὰς φανῇ περίεργος ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐργάζομαι. Ἐγὼ μόνον καὶ αὐτὰς ἔμαθα ἐκεῖνο τὸ συμβάν.

Εἰς τὴν κοινωτίαν ἀνεπιτυγμένων ἀνθρώπων, ἐθρῆσκει τις συχνὰ περίεργον ἀνίληψιν περὶ τιμῆς. Ἐγὼ ὅμως ἰσχυρίζομαι ὅτι, προκείμενον περὶ δικαίου καὶ ἠθικῆς πᾶσα μὴ ἔρηξῃ ἢ μὴ ἔντιμος πράξις δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ μὲ μίαν εὐγενῆ καὶ ἔντιμον πράξιν. Τὰ οικονομικά ὑμῶν σὰς ἐπιτρέπουν τὸ τοιοῦτον. Τὸ ἔμαθα ἤδη ἐξ ἀσφαλῶς πηγῆς.

Μετὰ πολλῆς τιμῆς.

Βέρνερ Βερθόλδος

Κτηματίας *

Ο βιομήχανος Χέλμς ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν ἐπιειλημμένως καὶ παρετήρησεν ἐπὶ πολὺ καὶ τὰ ἰδικά του τὰ μισοσβυσμένα ψηφία ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου του, τὰ ὁποῖα ἔλεγον :

«Εἶμαι πρόθυμος διὰ πᾶσαν ἰκανοποίησιν. Πρὸς δικαιολόγησίν μου δὲν ἔχω ἄλλο νὰ εἰπῶ, παρ' ὅτι παρεστέθη, ὑπακούον εἰς μίαν ἀνεξήγητον, ἀκατάσχετον πίσκιν».

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖς, ὄνειρώδεις συλλογισμούς...

*

Ἐνθυμεῖτο τὰ πάντα, ὡς καὶ τὰς μικροτέρας λεπτομερείας. Τὸ ἐπεισόδιον συνέβη εἰς ἓνα ταξιδάκι μεταξὺ Κολωνίας καὶ Βασιλείας. Ἐνθυμεῖτο ὅτι, πλὴν μιᾶς νεαρᾶς κόρης, ὅλοι εἶχον ἐγκαταλείψει τὸ βαγόνι, ἴσως ἐπειδὴ ἦτο ὥρα τοαῦτο καὶ εἶχαν ὅλοι διευθυνθῆ εἰς τὸ ἐστιατόριον τῆς ὁμαξοστοιχίας. Ἦτο ἓνα θαυμάσιο ἀνοιξιᾶτικο ἀπόγευμα· ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ ὑψηλός, ἀνοικτοκίανος· ὁ δὲ φῶς ἀκτινοβολοῦσα ὑπὸ τὴν μαγείαν τοῦ ἡλίου.

Ὁ Φέλιξ ἐσκόπευε νὰ μεταβῇ εἰς Λουγάνον καὶ κατόπιν εἰς Φλωρεντίαν, ὅπως ζωογονήσῃ κάπως

τὰ καταβεβλημένα νεῦρά του. Ἡ ὑγεία του εἶχε κλονισθῆ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἐπὶ τέλος ἀπεφάσισε, κατὰ συμβουλήν τοῦ ἱατροῦ του καὶ ἐνός πιστοῦ συνεργάτου του, ν' ἀναπαυθῆ δι' ὀλίγους μῆνας καὶ νὰ ταξιδεύσῃ. Καὶ τώρα εἶδε παλιν ἐμπρός του ἐκείνην τὴν στιγμὴν τοῦ ἀπογεύματος. Ἡ νεάνις, ἣτις ἐκάθητο ἀντικρὺ του εἰς τὴν θέσιν τοῦ παραθύρου, εἶχε γείρει τὴν κεφαλὴν τῆς ἐλαφρᾶ εἰς τὸ μαξήλαρι τοῦ καθίσματος καὶ ἐκράτει κλειστά τὰ μάτια τῆς. Δὲν ἦτο ὑπὸ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ὥραία, ἀλλὰ κατεῖχεν εἰς μέγαλον βαθμὸν τὴν σαγηνευτικὴν χάριν καὶ δροσιάν. Πρὸ πάντων εἶχεν ἔκτακτα μαλλιά, πυκνά καὶ ὁμῶς ἐλαφρά, μαλακὰ καὶ ἀφρώδη μὲ τὸ ἀνοικτὸ ξανθὸ χρομᾶ των. Τέλος ἦσαν ἀπερίγραπτα. Ὁ ἥλιος ἐπαίζεν εἰς τοὺς βοστρύχους τῆς καὶ ἀπέπνεον μίαν χάριν τοιαύτην, ὥστε ὁ ἀντικρυνὸς παρατηρητῆς κατελήφθη ἀπὸ μαγείαν...

Καὶ μέσα εἰς ὅλα τὰ ἐβασίλευε μία ἄκρα ἡσυχία, ἡ ὁποία διεκόπτετο μόνον ἀπὸ τὸν ἰδιόρρυθμον θόρυβον τῶν τροχῶν. Ἀληθῶς ποτὲ δὲν ἐνθυμεῖτο μίαν τόσοσ ὄνειρώδη κατάστασιν. Ἀπὸ τὰ νεανικά του χρόνια ἤδη τὸν εἶχε καταλάβει καθ' ὁλοκληρίαν ὁ δὲ σοβαρότης τῆς ἐργασίας τόσοσ, ὥστε ποτὲ δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ ζήσῃ ὡς ἄνθρωπος, ὡς ἀνὴρ. Καὶ αἰφνης αὐτὸς ὁ σοβαρός, ὅστις κάθε ἄλλο ἦτο, παρὰ γυναικοθήρας, κατελήφθη ἀπὸ εἶδος τι ζάλης. Πρὶν ἀκόμη προφθάσῃ νὰ σκεφθῆ, εἶχεν ἀπάξει μὲ τὰ δύο του χέρια τὸ ξανθὸ κεφαλάκι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπέθεσεν ἐν μακρὸν, πλήρες εὐλαβείας, ἀλλὰ καὶ πάθους, φίλημα...

Ἡ νεάνις ἐτρόμαξε τόσοσ πολὺ, ὥστε ἔμεινεν ἐπὶ στιγμᾶς ὡσάν ἀπολιθωμένη. Ἐξαφνα ὁμοῦ ἐξωντάνευσαν τὰ μάτια τῆς, τὰ γαλιανά, τὰ θαυμασιῶς καθαρὰ, τὰ ἔξυπνα μάτια, τὰ ὁποῖα ὁμοῦ ἦσαν παραδόξως ἡρεμα σχετικῶς μὲ τὴν νεαρὰν τῆς ἡλικίαν. Χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσῃ θεατρικὴν ἢ τρομαγμένην χειρονομίαν, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν ἀγνακτικῆς, ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ δίκτυ ἀνωθεν τῆς θέσεως τῆς τὸ ἐλαφρὸν τῆς σεντουκάκι καὶ ἐγκατέλειπε τὸ τραῖνον.

Ὁ Φέλιξ ὕστερα ἀπὸ τόσα ἔτη ἐνεθυμεῖτο καλῶς ἀπὸ τοῖον ἀίσθημα ἐντροπῆς καὶ ὀργῆς ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του εἶχε καταληφθῆ. Ἐπερίμενεν ὡς φυσικὸν ἀποτέλεσμα νὰ εἰσελθῆ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ σιδηροδρομοῦ, τὸν ὁποῖον θὰ εἶχε καλέσει εἰς βοήθειαν ἢ προσβεβλημένην νεά. Ἀλλὰ τίποτε τοιοῦτο δὲν συνέβη. Ὁ «δράστης» οὐδόλως παρηναχλήθη. Μόνον τὸ συναίσθημα τῆς πράξεώς του τὸν ἐστενοχωρεῖ ὑπερβολικά.

*

Μετ' ὀλίγον ὅλοι αἱ συνταξιδιώται ἤρχιζαν νὰ ἐπανερχόνται εἰς τὰς θέσεις των καὶ αὐτὸς πλέον δὲν εἰμφοροῦσε νὰ κρατηθῆ εἰς τὴν γωνίαν του. Ἐσκέπτετο, ὅτι θ' ἀνεξήτων τὴν νεαρὰν κόρην, ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχε κατέλθει, ἀφοῦ τὸ τραῖνον δὲν ἐσταμάτησεν εἰς κανένα σταθμὸν. Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς ἐπιβίτης ἔλεγε πρὸς τὴν σύζυγόν του: — «Εἰμπορεῖς ἡσυχὰ νὰ πάρῃς τὴν θέσιν εἰς τὸ παράθυρον, Μάρθα μου. Ἡ χαριτωμένη ξανθοῦλα δὲν ἠὲχαριστήθη, φαίνεται, ἀπὸ τὴν συντροφίαν μας καὶ ἐπῆγε νὰ καθῆσῃ ἐκεῖ κάτω εἰς ἓνα διαμέρισμα κυριῶν».

Ἡσθάνθη τότε μίαν τρομερὰν στενοχωρίαν, σκεπτόμενος, ὅτι ἡ ἀτυχῆς νεά, ἡ τόσοσ εὐειδῆς καὶ καθὼς πρέπει, ἔχανε ἐξ αἰτίας τοῦ τὴν δικαιοματικὴν θέσιν τῆς. Μὲ πόσον θάρρος, ἐσκέφθη, εἶξευρε νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς, παρ' ὅλην τὴν νεότητά τῆς, καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰν ἐπίδειξιν ἢ παραχρῆν!

Κατὰ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ταξιδίου προσήλανε τὴν κροσοχὴν του μὴ τυχὸν κατέλθη ἡ νεά, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆ, διότι ἐσκόπευε νὰ τῆς ἀποδείξῃ τοῦλάχιστον τὴν μετάνοιάν του.

Ἐγραψεν ἐπὶ τινος ἐπισκεπτηρίου του τὰς προαναφερθεῖσας λέξεις καὶ κατώρθωσεν ἀληθῶς—ἡ νεά κατέλθεν εἰς τὸ Στρασβούργον—νὰ τὸ θεσπῇ, ἐνῶ παρήρχετο, ἐντὸς τῆς ἐξωτερικῆς θήκης τοῦ σακκιδίου τῆς.

Ἐνθυμεῖται τώρα πόρα πολὺ καλὰ πῶς ἐπερίμενεν ἐπὶ ἐβδομάδας ὁλοκληροῦς ἐν σημείον ἐξ μέρους τῆς. Αὐτὸ τὸ συμβάν, ἄλλως τε, εἶχεν ἐπηρεάσει τὴν κατῆσιν του καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν καθυστέρησιν τοῦ τεταραγμένου νευρικοῦ του συστήματος.

*

Ἐν τούτοις ὁ Φέλιξ οὐδέποτε ἐλησμόνησε τὴν περιεργὸν παρεκτροπὴν του. Ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν του πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον, αὐτὸ τὸ συμβάν τὸν ἔκαμε σκεπτικόν. Συχνάκις παρωμοίαζε τὴν νεανίδα τοῦ τραίνου, ὅπως τὴν εἶχεν ἡ ἀνάμνησις του, μὲ τὰς γυναίκας, τὰς ὁποίας ἐνίοτε συναντοῦσεν εἰς τὸν κόσμον—καὶ ἐκ τῶν παρωμοιώσεων αὐτῶν ἐξήρχετο πάντοτε ὠφελιμὸν τὸ θυμὰ του.

Ἐκτοτε παρήλθον τόσα ἔτη. Τὸ ὄνειροπόλημα ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ τὸν κρατῆ ἄγαμον, ἐπειδὴ τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ λησμονήσῃ τὴν ζουσίζουσαν κεφαλὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε θέσει τόσοσ ἀσυλλογίστως, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν, τὰ χεῖλη του.

Καὶ τώρα ἐκείνη τοῦ παρέχει τὴν ὄνειροπολουμένην εὐκαιρίαν. Δὲν ἐσκέφθη περισσότερον. Ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἰσχυρᾶς αὐτῆς στιγμῆς, ἐκάθισεν εἰς τὸ τραπέζι του καὶ ἔγραψε τὴν μίαν σελίδα κατόπιν τῆς ἄλλης...

*

Ὁ κύριος Βερθόλδος ἐξεπλογῆ ὄχι ὀλίγον ὅτε ἔλαβεν ἓνα ὀγκῶδες γράμμα εἰς ἀπάντησιν τῆς παρακλήσεώς του. —Καὶ ὅτι ἀνεγνώρισεν μέσα εἰς αὐτό, ἦτο τόσοσ ἀπλὰ καὶ πειστικὰ γραμμένο, ὥστε ὁ κοσμογνώστης ἀνὴρ ἠσθάνθη ἀληθινὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν ἐξεδήλωσε θερμῶς ἐπίσης ἀπέναντι τῆς θυγατρὸς του.

Ἡ Καρλόττα ἐδιέβασε μὲ μέγαλον ἐνδιαφέρον τὰ πυκνῶς γραμμένα ἐκεῖνα φύλλα. Εἰς καθὲ γραμμὴν μία χαρὰ ἔλαμπεν εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς, μία λάμψις ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς. Μόλις ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν, ἔσπευσε νὰ γράψῃ καὶ ἠὲχαριστήσῃ μαζί μὲ τὸν πατέρα τῆς τὸν Φέλιξ διὰ τὴν βασιλικὴν δωρεάν, τὴν ὁποία ἀπέστειλε πρὸς τὸ φιλόανθρωπον κατῆσμά των. Μὲ τροπὸν δὲ ἰδιαζόντως εὐγενῆ ἐξέφρασε τὴν λύπην τῆς ἢ Καρλόττα, ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ἐπῆλθεν ἀργοπορία εἰς τὴν διευθέτησιν τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως. Ὁ Φέλιξ δὲν ἐξήτει τίποτε περισσότερον.

*

Ὀλίγον βραδύτερον ὁ κτηματίας κύριος Βερθόλδος ἀπῆλλάγη ἐντελῶς τῆς κυρίας φροντίδος τοῦ ἐκτεταμένου Ἀσύλου τῶν ἐνδεῶν ἀσθενῶν. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Φέλιξ Χέλμς, τὸ γένος Καρλόττα Βερθόλδος, ἀφιερώνουν τώρα πᾶσαν ἐλευθερὰν στιγμὴν εἰς τὸ εὐεργετικὸν ἐκεῖνο ἴδρυμα, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἡ αἰτία τοῦ τόσοσ εὐτυχομένου ὄσον καὶ ἀρμονικοῦ συνοικισμοῦ των.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ)

Κυρίας Α. Χ. Α.

Ἐξεδόθη :

Διὰ τοὺς γονεῖς καὶ διὰ τὴν νεολαίαν μας
Β Κιολεμένογλου — «Τὰ Ἀφροδίσια νοσήματα»

Εὐρίσκειται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα

καὶ παρὰ τῷ συγγραφεῖ :

Δίοδος Γαλατᾶ Στροῦ, ἀριθ. 1.

— Τιμὴ γρ. 4 —

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

ΕΙΣ Τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων ἐπεδόθη ἐκ μέρους τῶν Πατριαρχεῶν τακτικόν, διὰ τοῦ ὁποῦ ζητεῖται νὰ παραμείνῃ τὸ καθιστὸς καὶ παρακάθηνται ἐν τοῖς νομαρχιακοῖς καὶ διοικητικοῖς συμβουλίαις οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἐπίτροποι αὐτῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ θρησκευτικὰ κέντρα προέβησαν εἰς ταυτὸσημα διαβήματα παρὰ τῆ κ. ὑπουργῶ.

Τὴν 15 Ἀγοσίου ἡ Α. Θ. Π. καὶ οἱ ἅγιοι Συνοδικοί θὰ μεταβῶσιν εἰς Νίκαιαν πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ προσκύνησιν τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἐξελέγη ὁ Λήμνου κ. Γεννάδιος.

Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ μητροπολίτου Λήμνου, προσεκλήθη συνοδικὸς ὁ Γάνου καὶ Χώρας κ. Σεραφεῖμ.

Πρόεδρος τῶν Ἐθν. Φ. Καταστημάτων διορίσθη ὁ μητροπολίτης Ἀμασειᾶς κ. Γερμανός.

Πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Ὁρφανοτροφείου διορίσθη ὁ νέος συνοδικὸς μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἱερόθεος.

Ἐπὶ τῇ προσεχῇ τελήσει τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ' ἐν Μόσχᾳ, ἐνετάλησαν τὰ ἐν Ρωσίᾳ Μετόχια ὅπως καταθέσωσιν ἀπὸ κοινοῦ στέφανον ἀργυροῦν.

Ἄγνωστοι ἐδολοφόνησαν τὸν ἡγούμενον τῆς Μονῆς Ροζινοῦ κ. Κωνσταντῖνον.

Ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ὁ νέος μητροπολίτης Ρόδου κ. Βενιαμίν.

Τὴν Κυριακὴν μετ' ἐπιβλητικότητος ἐορτάσθη ἡ ἐπέτειος τελετὴ τῶν Ἐθν. Φιλ. Καταστημάτων ἐν τῇ νῆφ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ἐν τῇ Νοσοκομείῳ. Τῆς τελετῆς προέστη ἡ Α. Θ. Π. Ἰωακείμ ὁ Γ' μετὰ τῶν περὶ Αὐτὴν ἁγίων Συνοδικῶν.

Ἐκ τῆς λογοδοσίας τῆς Ἐφορίας ἐγνώσθη, ὅτι κατὰ τὸ λήξαν ἔτος αἱ πρόσδοσι ἀνήλθον εἰς λίρας 29,644, αἱ δὲ δαπάναι εἰς λίρας 30,013· ἐπομένως ὑπάρχει ἔλλειμμα λιρῶν 369. Ἡ κυβέρνησις κατέβαλεν ἀντὶ αὐτοῦ γρ. 1359 κατὰ μῆνα, ἀντὶ δὲ κρέατος γρ. 5426 κατὰ μῆνα Ἐνοσηλεύθησαν 5782 ἄρρωστοι.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἀπεβιάσθησαν εἰς ἑκάστην τῶν καταληφθεισῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου περὶ τοῖς 15 στρατιῶται ὑπὸ ἓνα ἀξιωματικόν, ὡς φρουρά. Ἐξαιρετικῶς εἰς τὴν Κῶ οἱ ἀποβιασθέντες Ἴταλοι στρατιῶται ἀνέρχονται εἰς 400 μετ' ἀναλόγου ἀριθμοῦ ἀξιωματικῶν. Ἐπίσης εἰς τὴν Κάλυμνον ἀπεβιάσθησαν 15 ναῦται μετ' ἑνὸς ἀξιωματικοῦ. Οἱ ἀποβιασθέντες Ἴταλοι στρατιῶται ἐκτελοῦσι καὶ ἀστυνομικὰ χρεῖα ὁμοῦ μετὰ τῆς καταρτισθείσης ἐν ἑκάστη νήσῳ πολιτοφυλακῆς ἐξ ἐντοπιῶν νέων, εἰς οὓς εἶναι ἀνατεθειμένη κυρίως ἡ δημοσία ἀσφάλεια.

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἀνακοινεῖ τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα τοῦ Ἐμβέθ βέη ἐκ Βεγγάζης: «Τὴν 17/30 τρέχοντος πηδαλιουχοῦμενον ἐπλησίασε τὸ στρατόπεδόν μας καὶ ἐπέστρεψε καταληφθέν ὑπὸ τρόμου συνετεῖς τοῦ ἐναντίου του ἀνοιχθέντος ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ πυρός. Ἐν ἀεροπλάνον ὀλίγον πρότερον εἶχεν ἀνυψωθῆ ἀνωθεν ἡμῶν καὶ ἐρριψε βόμβας πνᾶς, αἱ ὁποῖαι δὲν μᾶς ἔβλαψαν. Μέρος τῶν κατοίκων Βεγγάζης, λιμοκτονοῦν καὶ ἐξηντλημένον ἐκ τῶν κακοσσιων τῶν Ἰταλῶν, προσήλθον καὶ κατέφυγον εἰς τὸ στρατόπεδόν μας. Ἐν τῶν μικρῶν μας ἀποσκευασμάτων, τὸ ὅποσον κυριῶς εἰσεχώρησε μέχρι τοῦ φρουρίου Κοφάν, κατώρθωσε νὰ προσβάλῃ ἐπιθρικήν Δην Ἰτακοῦ, φονεύσαν 14 Ἴταλοῖς».

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν Χαδζῆ Ἀδὴλ βέης ἐδήλωσεν εἰς τὴν Βουλὴν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἔλαβε τὰ κατάλληλα μέτρα, ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν κατασχῆσιν τῶν τοπικῶν ἐξεγέρσεων Ἀλβανῶν τινῶν τὸ Κοσσυφοπέδιον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐμπεδώσῃ τὴν ἡσυχίαν καθ' ὅλην τὴν Ἀλβανίαν, διὰ τῆς ἰδρύσεως σχολῶν καὶ διοργανώσεως τῆς χωροφυλακῆς.

Κατ' ἀπόφασιν τῆς Κυβερνήσεως, ἀπὸ τῆς 1 Ἰουνίου μέχρι τέλους Ἀγοσίου πάντα τὰ δημόσια γραφεῖα θ' ἀργῶσι τὴν Κυριακὴν.

Ἀθρόα ἡ ἐξοδος τῶν Ἰταλῶν ἐκ τῆς πόλεως μας. Εἰς 20 χιλ. ὑπολογίζονται οἱ ἀπελαυνόμενοι. Οἱ ζητήσαντες τὴν ὀθωμανικὴν ἠπικουότητα, Ἐβραῖοι τὸ πλεῖστον, ἀνέρχονται εἰς 500.

Τὸ σάββατον ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Γουπάρης ἐγένετο δεκτὸς εἰς ἀκοράσιν παρὰ τῆ Α. Μ. τῆ Σουλτάνῳ ἐπὶ τῇ ἐξ Ἀθηνῶν ἐπανόδῳ του.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ ἰδρύθη Ἑλληνικὸς διδασκαλικὸς σύνδεσμος.

Εἰς τὰ Ταταῦλα, εἰς τὴν συνοικίαν Μικρῶν Ἀκαρτίων, πυρκαϊὰ ἀπέσφραξε τὴν Δευτέραν 20 οἰκίας ξυλίνας. Εἰς τὴν καταστολὴν τοῦ πυρός μεγάλως συνετέλεσεν ἡ πυροσβεστικὴ ὁμάς τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου «*Ηρακλέους*», ἐκτακτὸν ἐπιδείξασα δραστηριότητα καὶ ἐθελουσίαν.

Καὶ ἄλλη μεγάλη πυρκαϊὰ κατέστρεψε τὴν Δευτέραν μέρος τοῦ Βυζαντίου, ἀπὸ τοῦ Ἀχίρ-Καποῦ μέχρι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Κοῦμ-Καποῦ. Ἀπετεφρώθησαν 1600 οἰκίαι, 118 καταστήματα, 3 τεμένη, 6 σχολαί, 3 μεδρεσίδες καὶ 2 λουτρόνες.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Τὸ σάββατον ἤρχισεν τὰς ἐργασίας τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς. Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶ Προέδρου, αἰτήσας τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Βενιζέλου, ἡ Βουλὴ ἀνέβαλε τὰς ἐργασίας τῆς μέχρι τῆς 1 Ὀκτωβρίου. Πρὸ τῆς ψηφίσεως τῆς ἀναβολῆς, ὁ πρωθυπουργὸς ἐδέχθη πενταμελῆ ἐπιτροπὴν τῶν Κρητῶν βουλευτῶν — οἰτινες, παρὰ τὴν πρόσβιν ἀπόφασιν, ἐπέχειρησαν βίᾳ νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν Βουλὴν — καὶ ἐδήλωσεν ὅτι, πρὸς τὸ παρόν, ἡ κυβέρνησις δὲν δύναται νὰ δεχθῆ τὴν εἰσοδὸν αὐτῶν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κοινοβούλιον. Οἱ Κρητες, πρὸ τῶν κατηγορηματικῶν τούτων δηλώσεων, ἀπεχώρησαν. Ἡ τάξις ἐτηρήθη καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν. Ἡ συνετὴ αὕτη ἀπόφασιν τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ ἡ ἀδρικὴ αὐτῆς στάσις ἀνέναντι τῶν Κρητῶν βουλευτῶν, μεγάλως ἐξευμῆθη τόσον παρὰ τῶν Μ. Δυνάμεων, ὅσον καὶ παρὰ τῆς ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ Γάλλος βουλευτὴς καὶ ἄλλοτε ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν Μισσημὴ κατέθεσε νομοσχέδιον πρὸς πρόληψιν τῆς διαρκοῦς ἐλαττώσεως τῶν γεννησιῶν ἐν Γαλλίᾳ. Κατὰ τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, πᾶσα μήτηρ, ἔχουσα 4 τέκνα, θὰ λαμβάνῃ βραβεῖον 500 φραγκῶν, τὰ ὁποῖα θὰ τῇ ἐξασφαλιζῶσιν ἐτήσιον εἰσοδήμα. Τὸ ποσὸν τοῦ εἰσοδήματος τούτου θ' αἰσθῆται ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τέκνων. Μῆτηρ ἔχουσα 8 τέκνα, θὰ ἔχῃ ἀπὸ τοῦ ἐξηκοστοῦ αὐτῆς ἔτους εἰσόδημα 518 φρ. Τὰ ἀπαιτούμενα κεφάλαια θὰ σχηματισθῶν διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν ἀγῶμων καὶ ἐπὶ τῶν ἀτεκνῶν ἡ ὀλίγα τέκνα ἐχόντων οὐζύγων φόρου.

Ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις ἀπένευεν εἰς τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰωάν. Γουπάρην τὸν Στρυφὸν τῶν ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν τῆς Λεγέωνος τῆς Τιμῆς.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Βουλγαρίας μετὰ τῆς βασιλείσεως καὶ τῶν προγκήτων Βορίδος καὶ Κυφίλλου μετέβησαν εἰς Βιέννην, εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἑλλ. Φιλολ. Σύλλογος. — Ἐπευλογοῦσις τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἀδριον, 2 μ. μ., τελεσθήσεται ἡ πεντηκοστὴ πρώτη ἐπέτειος ἐορτὴ τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου. Κατ' αὐτὴν ὁ μὲν πρόεδρος ποιήσεται ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἐργασιῶν τοῦ Συλλόγου, ὁ δὲ νέος ἐκλεγείς ἀ' ἀντιπρόεδρος κ. Δ. Σάρρος ἀναγνώσεται πραγματεῖαν «Περὶ τῆς συγγενείας καὶ τῶν σχέσεων τῶν ἀρχαίων Θεγκῶν πρὸς τοὺς Ἕλληνας».

Σχολικοὶ ἀγῶνες. — Ἀδριον τὸ ἀπόγευμα τελοῦνται ἐν Βαρεσοχωρίῳ οἱ ἐτήσιοι σχολικοὶ ἀγῶνες ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οὐκουμ. Πατριάρχου. Οἱ φίλοι τῆς γυμναστικῆς καὶ ὅλοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὸ μᾶλλον τῆς φυλῆς μας, πρέπει νὰ σπεύσωσιν εἰς αὐτούς. Οἱ ἀγῶνες οὗτοι, ἄλλως τε, θὰ δώσωσι γενικὴν ἰδίαν τῆς ἐργασίας, ἥτις γίνεται εἰς τὰ ἡμέτερα σχολεῖα καὶ σωματεῖα πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ σώματος.

Ἀρραβῶνες. — Ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ εὐοίαναι ἐτελέσθησαν ἐν Πανόρμῳ τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ, 20 Ἰστανιμένου, οἱ ἀρραβῶνες τῆς ὑπὸ σπανίον προσόντων κεκοσμημένης ἀδελφῆς τῶν κ. κ. Ἀναστασίου καὶ Ἀλεξάνδρου Ε. Μισοιρλόγλου, ἐπὶ τῆς γνωστῆς ἐν τῇ κοινωσίᾳ, τοῦ μὲν ὡς χειρουργοῦ βοηθοῦ ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς ἡμῶν Νοσοκομείοις, τοῦ δὲ ὡς ἐμπόρου ἐν τῇ ἀγορᾷ Πανόρμου, δεσποινίδος Κορηθίας Σ. Μισοιρλόγλου, μετὰ τοῦ ἀξιολόγου νέου κ. Βασιλείου Ν. Κάλφα, ἐυλεμπόρου ἐν Πανόρμῳ. Τοῖς οὐσίαν ἐκαρμύστος διὰ τῶν ἱερῶν τῆς μνηστίας δεσμῶν συνδεθῆσιν εὐχομαι ὀλοψύχως καὶ τὴν διὰ τοῦ Ὑμναίου ταχεῖαν ἐνωσιν αὐτῶν. — Σ. Φ. Ν.

Ἐν Δελτιῶναις ἐτελέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες τῆς σεμνῆς καὶ εὐηγμένης δεσποινίδος Ἀμαλίας Ο. Μαῖστροπούλου μετὰ τοῦ καλλίστου νέου Ἀγησιλάου Παναγιώτου. Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχομαι ταχεῖαν τὴν στέψιν καὶ πᾶν ἀγαθόν. — Δ. Α. Μ.

Ἐν Σινόπῃ δύο νεαρὰ ὑπάρχεις, πλήρεις ἐλπίδων, ὁ συμπαθὴς νέος κ. Μιχ. Γ. Γιαννοῦσις ἐκ Λεωνιδίου τῆς Κυνουρίας καὶ ἡ χαριτόβρυτος δεσποινίς Στυλιανῆ Α. Ἀλεξοῦδη ἀντήλλαξαν δακτύλιον ἀρραβῶνος. Θεομύσταται εὐχαί.

Θάνατοι. — Μετὰ πολλῆς τῆς λύπης ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον εὐλακρινοῦς καὶ καλοῦ φίλου, τοῦ Νικολάου Καλβοκορέσσου, οὐανος ἡ κηδεῖα ἐγένετο τὴν Κυριακὴν ἐν Διπλοκονίῳ ἐν ἐπιβαλλούσῃ παρατάξει. Ὁ μεταστίας, γόνος εὐγενοῦς οἴκου, ἐχρημάτισεν ἐπὶ σπυρᾶν ἐτῶν δημοσιογράφος. Ἐξέτελλε εἰς πλείστας καὶ ἀνωτέρας κοινωνικὰς θέσεις, πάντοτε ἐργαζόμενος ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ καὶ τῆς γενικῆς ὠφελείας. Τῷ μεταστάντι εὐχόμεθα γαίαν ἑλαφρᾶν, τοῖς δὲ οἰκείοις του τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Τὴν Τετάρτην ἐκηδεύθη ἐν Γαλατῇ ἡ Διαιτητικὴ Π. Ταντιερτζοπούλου, σεβαστὴ δέσποινα καὶ καλὴ μήτηρ, σύζυγος τοῦ κ. Προδρόμου Ταντιερτζοπούλου, οὐανος τὴν οἰκογένειαν συλλυπούμεθα ἔγκαρδίως, εὐχόμενοι τῇ μεταστάσει αἰωνίαν τὴν μνήμην.

Ἐκδρομὴ «*Μνημοσύνης*». — Μὴ λείψετε ἀδριον ἀπὸ τὴν ὀραίαν ἐκδρομὴν, τὴν ὁποῖαν διοργανῶναι ἡ λέσχη «*Μνημοσύνη*» εἰς Μπουγουάκδερε. Εὐθύμια, χαρὰ, διασκεδάσις, εὐθηνία. Τὸ εἰσιτήριον διδὲ δικαίωμα δι' ἓνα κύριον καὶ δύο κυρίας μεταβάσεως καὶ ἐπιστροφῆς καὶ τιμᾶται μόνον 20 γρόσια. Εἰσιτήρια πωλοῦνται καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «*Ἀσ'Όλα*».

Ἐκδρομὴ «*Ἀστέρου*». — Ὁ ἐν Ταπιούλοις Ποδοσφαιρικὸς καὶ Μουσικὸς Σύλλογος «*Ἀστὴρ*» διοργανῶναι διὰ τὴν Κυριακὴν 24 Ἰουνίου ἐκδρομὴν εἰς Κοτνιακὰ Τσαῖρὶ τοῦ Βέικου.

Εὐχαριστήρια. — Παρεκλήθημεν παρὰ πολλῶν γονέων καὶ οἰκογενειῶν Τοῦζλων νὰ εὐχαριστήσωμεν θερμῶς τόσον τοὺς κατοίκους τῆς Πριγκήπου, ὅσον καὶ τὰ διάφορα Σωματεῖα αὐτῆς καὶ τὸ Ἐθν. Ὁρφανοτροφεῖον, διὰ τὴν ἐνθερμον ὑποδοχὴν, τὴν ὁποῖαν ἔκαμαν εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς κοινότητος Τοῦζλων, ἐκδραμόντας τὴν Κυριακὴν μέχρι Πριγκήπου.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Αι όμβρέλλαι μας.

Τὰ μεγάλα καπέλλα κινέστησαν άχρήστους τὰς όμβρέλλας, αὶ όποῖαι πολλάκις εἶχον πολὺ κομψότερον γύρον ἀπὸ τὰ καπέλλα. Ἐν τούτοις ἐφέτος τὰ μικρὰ καπέλλα εἶναι τόσον διαδεδομένα, ὥστε ἡ ἀνάγκη τῶν όμβρελλῶν κατέστη ἐπιτακτική.

Ἄλλά, ποίου εἶδους όμβρέλλα θὰ συνειθίζεται τὸ ἐφετεινὸν θέρος; Γνωρίζετε βέβαια ὅτι ἡ μόδα δὲν ἀρέσκειται νὰ μεταβάλλῃ μόνον τὸ εἶδος καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ὑφάσματος τῆς όμβρέλλας, ἀλλὰ καὶ τὸ χέρι τῆς καὶ τὸ σχῆμα τῆς αὐτῆς!

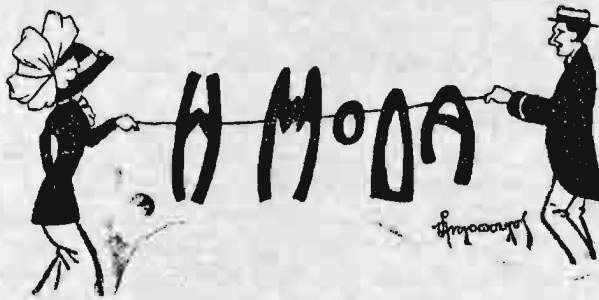
Πέρυσιν εἶδομεν όμβρέλλας σχήματος θόλου καὶ τετραγώνους, αὶ όποῖαι εἶχον μεγάλην ἐπιτυχίαν· αὶ ἄλλου σχήματος όμβρέλλαι, ὡς αὶ ἐπιμήκεις καὶ τὰ ἀερόπλانا, δὲν ἔλαβον πολλὰς ψήφους ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἐν τούτοις ἡ φαντασία τῶν ἐργοστασιαρχῶν δὲν σταματᾷ. Μᾶς ἐξεσπενδόνισαν ὡς τελευταίαν μόδαν όμβρέλλας κλῶς πολὺ θολωτὰς καὶ μὲ ἄκρα πλατέα κατὰ τὰς γωνίας.

Ἐτερον σχῆμα πάλιν όμβρελλῶν, τὸ όποῖον δὲν εἰξεύρομεν πρὸς τί νὰ παρομοιάσωμεν, ἐνεφανίσθη ὅλως διόλου νεωτεριστικόν. Κατὰ τὴν μόδαν ταύτην ἡ όμβρέλλα ἔχει θόλον τελείως ἐπίπεδον, τὰ δὲ πλάγια σχηματίζουσιν ἐν ὑψηλὸν καὶ κωνοειδὲς σχῆμα, οὕτως ὥστε, ὅταν ἀνοιχθῆ ἡ όμβρέλλα, ἡ μὲν στέγη τῆς δὲν φαίνεται διόλου, τὰ δὲ πλάγια μέρη ἐπιδεικνύονται σχεδὸν τελείως κάθετα.

Ἐπίσης ἐπανῆλθον καὶ αὶ ριχαὶ όμβρέλλαι ζαποναίξ, αὶ όποῖαι κάμνουν ὠραίαν ἀντίθεσιν πρὸς τὰς θολωτὰς.

Τὰ ὑφάσματα τῶν όμβρελλῶν ποικίλλουσιν ἀναλόγως τῶν ὑφασμάτων τῶν ἐνδυμασιῶν, τὰς όποίας συνοδεύουσι. Συνειθίζεται μεταξωταὶ μουσελίνας περικεκαλυμμένα ἀπὸ πολυτελεῖς δαντέλλας. Μὲ φορέματα λευκὰ συνδυάζονται λινὰ κεντημένα όμβρέλλαι μὲ ἐπικεκολυμένα ποάν.

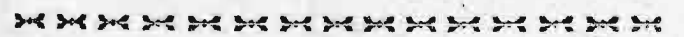
Φόρεμα μὲ βοᾶλ σιφὸν μαλακό, γαρνιρισμένο μὲ μπουνιόνι, περιλαίμιον, ζώνη καὶ λόξαις ἀπὸ βελούρου μαλακό, ζουπ πλισσέ. Καπέλλο ἀπὸ τοῦλι κλισσέ γαρνιρισμένο μὲ ἓνα φιόγγο ἀπὸ ταφτᾶ.

Τὸ χέρι τῆς όμβρέλλας πρέπει νὰ εἶναι μακρὸν καὶ εὐθὺ ἐκ ξύλου.

Ἐν τούτοις ἔχω μίαν συμβουλήν νὰ σᾶς δώσω: ὅλα αὐτὰ τὰ σχέδια τῆς μόδας εἶναι προωρισμένα νὰ ἐκλείψωσι γρήγορα, πολὺ γρήγορα· ἂν θέλετε νὰ ἔχετε μίαν όμβρέλλαν ποῦ νὰ μὴ σᾶς εἶναι ἄχρηστος μετὰ ἓν ἔτος, ἀγοράσατε μίαν σχήματος κλασικοῦ καθιερωμένου, ἡ όποία οὐδέποτε θὰ χάσῃ τὴν ἀξίαν τῆς.

Ἡ όμβρέλλα μὴ νομίσετε ὅτι χρειάζεται μόνον διὰ νὰ μᾶς προστατεύῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον· ἀποτελεῖ ἐν ὠραῖον κόσμημα τοῦ προσώπου καὶ, καθὼς λέγουν καὶ μερικοὶ, μᾶς βοηθεῖ νὰ... κρύπτωμεν τὴν στενοχωρίαν, ἡ όποία μᾶς καταλαμβάνει, ἢ τὴν σκέψιν, ἡ όποία ἐξαίφνης μᾶς κυριεύει, ὅταν δι' αὐτῆς μὲ σκυμμένον τὸ πρόσωπον χαράσσωμεν εἰς τὴν ἄμμον τὰ παραδοξότερα σχήματα...

ΙΑΝΘΗ

Συμβουλή.

Πῶς ἀνακαινίζονται αὶ βλοῦζαι.

Ἐν μέγα ἐλάττωμα παρατηρεῖται εἰς τὰς βλοῦζας, αὶ όποῖαι εἶναι καμωμένα ἀπὸ λεπτὸν λευκὸν ὑφασμα ἢ εἰς τὰ ἐκ λινοῦ φορέματα· ἀρκεῖ νὰ τὰ φορέσῃ τις μίαν καὶ μόνην φορὰν διὰ νὰ μὴ παρουσιάξουν πλέον τὴν πρώτην αὐτῶν δρασερότητα. Τσαλακόνονται εὐκολότατα. Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ἐπειδὴ τὸ ἄπλοῦν σιδερέωμα δὲν εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ ἐπαναδώσῃ τὴν πρώτην αὐτῶν στιλβηδόνα, δι' αὐτὸ ψεκάσατε δι' ὕδατος τὰ ὑφάσματα ταῦτα καὶ κατόπιν σιδερώσατέ τα ἐλαφρῶς. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐπιτυγχάνετε τὸν ἀνακαινισμόν τῶν ὑφασμάτων σας.

Sauvendent

'Αε' Όλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

* Ίδρυθεΐσα τὸν Ἀθῶνον τὸ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ, ΕΤΗΣΙΑΣ

διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25.—

τὸ ἔξωτικόν „ „ „ „ Φρ. 8.—

Ἐξόμηνοι τὰ ἡμέρη.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ «Ἀε' Όλα» ἐκτυπῶνται ἑβδομαδιαίως εἰς ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΪΤΗ ΧΑΝ. ΑΡΙΘΜ. 16

Οὐδεμίᾳ αἰτησίᾳ πρὸς ἔγγραφὴν γίνεται δεκτὴ, ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ ἀντιτίμου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΟΝΔΑΡ, Γ. Συβρίδην. Τὰ γραφόμενα τοῦ δελτιορίου σας ἀνέγνωμεν πολὺ μᾶς ἐλύπησεν ἢ μὴ λήψις τῶν φύλλων τοῦ Ἰωακείμ Κουμπρίδη, μάθετε δὲ ὅτι μετὰ μεγάλης τάξεως ἀποστέλλομεν εἰς ὅλους τοὺς ἐν αὐτοῖσι ἀναγνώστας μᾶς εἶναι πιθανόν ὅτι ἄλλος τις κατακρατεῖ ταῦτα, ὅθεν σὰς παρακαλοῦμεν, ἐρευνήσατε ὅσον δύνασθε, ὅπως ἀνακαλύψῃτε τὴν κατακράτησιν των. Ἐὰν κρίνετε καλόν, θ' ἀποστέλλωμεν τὰ ὅ ταῦτα σώματα εἰς ὑμᾶς, ὅπως δίδετε εἰς τὸν ἐξάδελφόν σας καὶ λοιποὺς πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν καὶ τούτο, διότι μᾶς ζημοῖ ὅχι ὀλίγον ἢ διπλὴ ἀποστολὴ ἀναμένομεν ἀπάντησίν σας. Ἐσοκλείστω εἰς τὸ ἰδικόν σας φύλλον πέμπομεν καὶ τοῦ Ἰ. Κομπριδῆ. Τὰς ἀποδείξεις ἐπέμψαμεν εἰς ἐξάδελφόν σας διὰ νὰ τὰς λάβετε ἀσφαλῶς. — ΑΜΙΣΟΝ, Σοφ. Μαρ. Ἰωάννου, ἢ ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη, γραφόμενα ἐσημειώσαμεν, ἡλλάγη διεύθυνσις, ζητούμενα ἐπέμψαμεν μέχρι τελευταίου φύλλου εἰς παλαιὰν σας διεύθυνσιν, ἣν μᾶς εἶχετε ὑποδείξει, ἀποστέλλομεν τακτικώτατα, τὸ ἀντίτιμον τῶν αἰτουμένων εἰς γραμματόσημα ἀναμένομεν, διότι δι' ἡμᾶς εἶναι διπλὴ ἀποστολὴ. — Αὐτόθι, Ἰ. Κωνσταντινίδην, αἰτία τῆς διακοπῆς τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου ἦτο ἢ μὴ ἀνανέωσις τῆς ἔγγραφῆς σας ἀναμένομεν τμήμα. — ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΝ, Π. Χ. Μιχαήλ. Ἀνεκοινώσαμεν περιχόμενον δελτιορίου σας εἰς Ἑλληνοδικὸν Ἐπιτροπὴν, ὁμοίως θὰ ἐπιβάλλωμεν ἐρωτήσεις διὰ τὸ β' κοινοδικὸν διαγωνισμ. — ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, Ἰωακ. Οικονόμου, ὥραία ἢ περὶ ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα πραγματεία σας, καίτοι πολὺ εἰδική ἐν τούτοις θὰ ἐδημοσιεύετο εἰς τὸ «Ἀε' Όλα», παρουσιαζομένης ἐπικαιρότη-

τος. — ΑΓΙΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ, Οὐραν. Ἀγγελίδου, ἀντίτιμον ἀποστέλλετε διὰ γραμματόσημον, εὐχαριστῶς θὰ ἀναμένομεν ἀπάντησιν ὅπως σὰς ἔγγραφωμεν μετὰ τῶν ἀναγνώστων μας.

ΒΑΛΙΑΝ, Α. Μανωλίδην, ἐπιστολὴ καὶ ἀντίτιμον ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, διεύθυνσις ἐδιορθώθη, αἰτούμενα πέμπομεν. — ΒΟΔΙΣΤΑ, Π. Πασχάλην καὶ Χρ. Α. Γαλιανόπουλον, εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνθουσιώδεις ὑπὲρ τῆς Ἐπιθεώρησός μας κρίσεις, ἀυπούμεθα μὴ δυνάμενοι δι' εὐνοήτους λόγους νὰ δημοσιεύσωμεν ἀποσταλέντα.

ΔΟΥΖΑΖΕ, Θ. Καλδρυμίδην, ἐπιστολὴ συνοδευομένη μὲ τὸ τμήμα τεχούσης ἐξαμηνίας ἐλήφθη, ἐνεργοψαμεν εὐχαριστῶς τὸν Εὐστ. Γιάννην μετὰ τῶν ἀναγνώστων μας, συνάμα δὲ ἀπεστάλη σειρά Δ' ἔξαμ. εἰς διεύθυνσίν του. — ΔΟΞΑΤΟΝ, Ἰ. Ἰ. Νάνον, λίρας Τουρκίας 2 ἔγκαρως ἐλοβομεν, εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς θερμῶς διὰ τὰ σταθερὰ καὶ πάντοτε θεορμα πρὸς τὴν Ἐπιθεώρησιν αἰσθημάτων σας εἰς τὴν φιλίαν τοιοῦτον ἀντιπροσώπων στηρίζομεν τὰς περὶ τῆς προσόδου τοῦ «Ἀε' Όλα» ἐλπίδας μας. Εἰς τὴν τελευταίαν σας, καίτοι μᾶς ἐγράφετε ὅτι ἐσοκλείοντο γραμματόσημα γρ. ἀργ. 71 1/2, εὐρομεν μόνον 37, γράφατέ μας, παρακαλοῦμεν, τί συνέβη, διεύθυνσις μετεβλήθη.

ΙΒΡΙΝΤΙ, Μ. Βαφειάδην, ἠξήσαμεν ἀριθμὸν, φύλλα αἰτούμενα στέλλομεν μετὰ τοῦ δέματος, ἀναμένομεν συντόμως.

ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΝ, Δ. Δερβεντλήν, γραφόμενα δελτιορίου σας ἐσημειώσαμεν. — ΚΙΟΝ, Α. Λύγουστόπουλον, ἀπεστείλαμεν ζητούμενα, ἀτινα εἶχον σταλῆ.

ΚΑΤΩ ΤΖΟΥΜΑΓΙΑΝ, Βασίλ. Κουτανιζή, κατὰ τὴν λήψαν τοῦ τελευταίου δελτιορίου σας, ἢ ἡμετέρα παραγγελία εἶχε σταλῆ, πιστεύομεν ὅτι θὰ τὴν ἔχετε ἀνά χειρας. — ΚΟΥΤΑΙΟΝ, Α. Μακρίδην, φύλλα πέμπομεν τακτικῶς, αἰτούμενα πέμπομεν, μετὰ λύτης σας πληροφοροῦμεν ὅτι καὶ τὸ Κούταιον περιλαμβάνεται εἰς τὰς πόλεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐπιλησμονας Δὲν συντελεῖτε, παρακαλοῦμεν, εἰς ὑπόμνησιν μερικῶν τῶν πρὸς τὴν Ἐπιθεώρησιν καθηκόντων των; — ΚΟΖΛΟΥ, Ἀλέξ. Γκιόλογλου, φύλλα πέμπομεν. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα καλὰ μᾶς γράφετε περὶ τοῦ φύλλου μας καὶ σὰς παρακαλοῦμεν νὰ ὑποδείξετε εἰς μερικὸς αὐτοῖσι ἀναγνώστας τοῦ φύλλου, ὅτι μᾶς ἐλησμόνησαν προκεμένου περὶ ἀποστολῆς τοῦ τμήματος. Ἄγνωσθν δρὰ γε διὰ αἱ ὑποχρεώσεις τῆς Ἐπιθεώρησός μας εἶναι μεγάλαι;

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Θέλτε νὰ πλύνετε τὰ ρούχᾶ σας καθαρῶτα, εὐκολώτατα καὶ εὐθηνιώτατα; Δὲν ἔχετε εἰμὴ νὰ μεταχειρισθῆτε τὸν ἐν Λονδίῳ νεοσὺ ἐφευρεθέντα σάπωνα ΡΕΞ

Ὁ σάπων ΡΕΞ ὀλιγοστία τὰ ἔξοδα, συντομύει τὴν πλύσιν, δὲν κερταίει τὰς πλώστρας καὶ δὲν φθείρει καθόλου τὰ ρούχα.

Ὁ σάπων ΡΕΞ, ἀποδειχθεὶς ἐν ἀγγλικῷ διέλισητῶ ἀπὸ ἀλλογενῶν πάσης φθοροποιᾶς ὕλης, ἐφωδίασθη καὶ με ἐπίσημον πιστοποιητικὸν τοῦ Κυβερνητικοῦ Χημείου.

Μὲ ὀλίγον ΡΕΞ δύνασθε περίφημα νὰ καθαρῶτε μαγειρικά σκεύη, τάπητας, μουσαμάδες, μίρμαρα, βάλους παραθύρων, ὅλα ἐν γένει τὰ ὅλινα καὶ ἀγγυρὰ σκεύη καὶ σενίδια ἀκόμη.

Ἡ ἐφάπαξ χρῆσις τοῦ σάπωνος ΡΕΞ ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀληθειαν τῶν γραφομένων μας.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΝ, Παναγ. Βαλακίλην, ἐλήφθη ἀντίτιμον, εὐχαριστοῦμεν. — Αὐτόθι, Β. Παπανικολάου καὶ Ἰ. Γουναρόπουλον, ἀπεστάλησαν ζητούμενα εἰς τὰς ὑμετέρας διευθύνσεις, γραφόμενα ἐσημειώσαμεν.

ΝΙΚΟΜΗΑΕΙΑΝ, Χ. Βαφειάδην, ἀνεξήγητος ἢ ἀπόλεια ὀλοκλήρου τοῦ δέματος, ἀποστέλλομεν φύλλα 85 ἀριθμοῦ.

ΞΑΝΘΗΝ, Μ. Δ. Σπυράκη, ταχυδρομικῶς ἀπαντῶμεν. — Αὐτόθι, Ἀδελφοὺς Γούναρη, εὐχαριστοῦμεν δι' ἐξόφλησιν τραβηκτικῆς μας 6 λιρῶν. — Αὐτόθι, Ἀθ. Δ. Σταυρίδην, φύλλα πέμπομεν.

ΟΥΖΟΥΝ-ΚΙΟΠΡΟΥ, Α. Χρησιδῆν, ἠξήσαμεν κατὰ Ἰ ἀριθμὸν στέλλομένων ὑμῶν φύλλων ὁμοίως στέλλομεν σειράν, τμήμα ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

ΠΟΥΔΑΝΤΖΑΚ, Ἰ. Κωνηγόπουλον, φύλλα στέλλομεν, διεύθυνσις μετεβλήθη. — ΠΑΥΛΑΚΙΟ Γ', Ἰ. Παραιοῖδην, συνεννοήθημεν. — ΠΟΝΤΟΗΡΑΚΑΕΙΑΝ, Σοφ. Δ. Ἀρσλάνογλου, ἐνεγράφητε, πέμπομεν, ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν.

ΣΙΝΩΠΗΝ, Κ. Ἐλευθεριάδην, ἀνανέωσις ἔγγραφῆς Αὐγ. Π' Ἰωάννου ἐλήφθη ὡς καὶ νέα τοιαύτη Ἰωάνν. Ἀνδρεάδου εὐχαριστοῦμεν, φύλλα πέμπονται. — Αὐτόθι, Δ. Δημητριάδην, ἐστάλη — Αὐτόθι, Τρύφ. Σ. Βελεβανάκη, ὅμα τὴ παραλαβὴ τῆς ἐπιστολῆς σας ἀπεστείλαμεν εἰς διεύθυνσίν σας διὰ Κ. Μιτρόπουλον σειράν φύλλων ὡς ἐγράφατε, ἀναμένομεν. — ΣΙΡΚΕΤΖΗ, Ἰ. Καζάνην, δημοσιευθῆσε αἱ ἐν κατῶ.

ΤΡΙΠΟΛΙΝ, Κ. Μερκουρίου, λίαν εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς διὰ τὰς χάριν τοῦ ἔργου μας ἐνεργίας σας, κατεχωρίσαμεν εἰς τὴν σειράν τῶν ἀναγνώστων μας καὶ νέαν ἔγγραφὴν, φύλλα Δ' ἔξαμ. σειράν ἀποστέλλομεν, ἀντίτιμον ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν, αἱ καλαὶ διαθέσεις σας μᾶς προμηθίσαν πολλά καλὰ. — ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑ, Β. Καρδομιάτην, εὐχαριστοῦμεν δι' ἐπιστολὴν καὶ ἀνύμνησιν, συμφω-οῦμεν πληρέστατα πρὸς ὅσα μᾶς γράφετε ἢ κατὰστασις εἶναι τοῖς πάσι γνωστὴ ἐν τούτοις αἱ ἐλπίδες οὐδέποτε πρέπει νὰ μᾶς ἀρήσουν, εὐχόμεθα νὰ σὰς ἴδομεν ταχέως ἐνιαύθια. — Αὐτόθι, Π. Ἀκριδῆν, ταχυδρομικῶς ἀπαντῶμεν. — Αὐτόθι, Πρακτορεῖον Ἐφημεριδῶν, εὐχαριστοῦμεν δι' ἐξόφλησιν ἐπιταγῆς μας λιρῶν Τουρκίας 5, ταχυδρομικῶς γράφομεν. — ΤΣΕΓΚΕΑΚΙΟ Γ', Π. Ζερμπούλη, ὑμετέρα διεύθυνσις ἡλλάγη.

Ἡ χρῆσις τοῦ σάπωνος ΡΕΞ εἶναι πολὺ εὐκόλος καὶ ἀπλουσιότη, δίδονται δὲ δωρεάν εἰς τοὺς ἀγοραστὰς ὁδηγία χρῆσεως εἰς 7 γλώσσας.

Τιμὴ ὁρισμένη ἐν Κων/πόλει τὸ κτιῖον (1 χιλιογρ. καθ.) πρὸς 4 γρ.

Διὰ τὰς ἐπαρχίας προστίθενται τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς

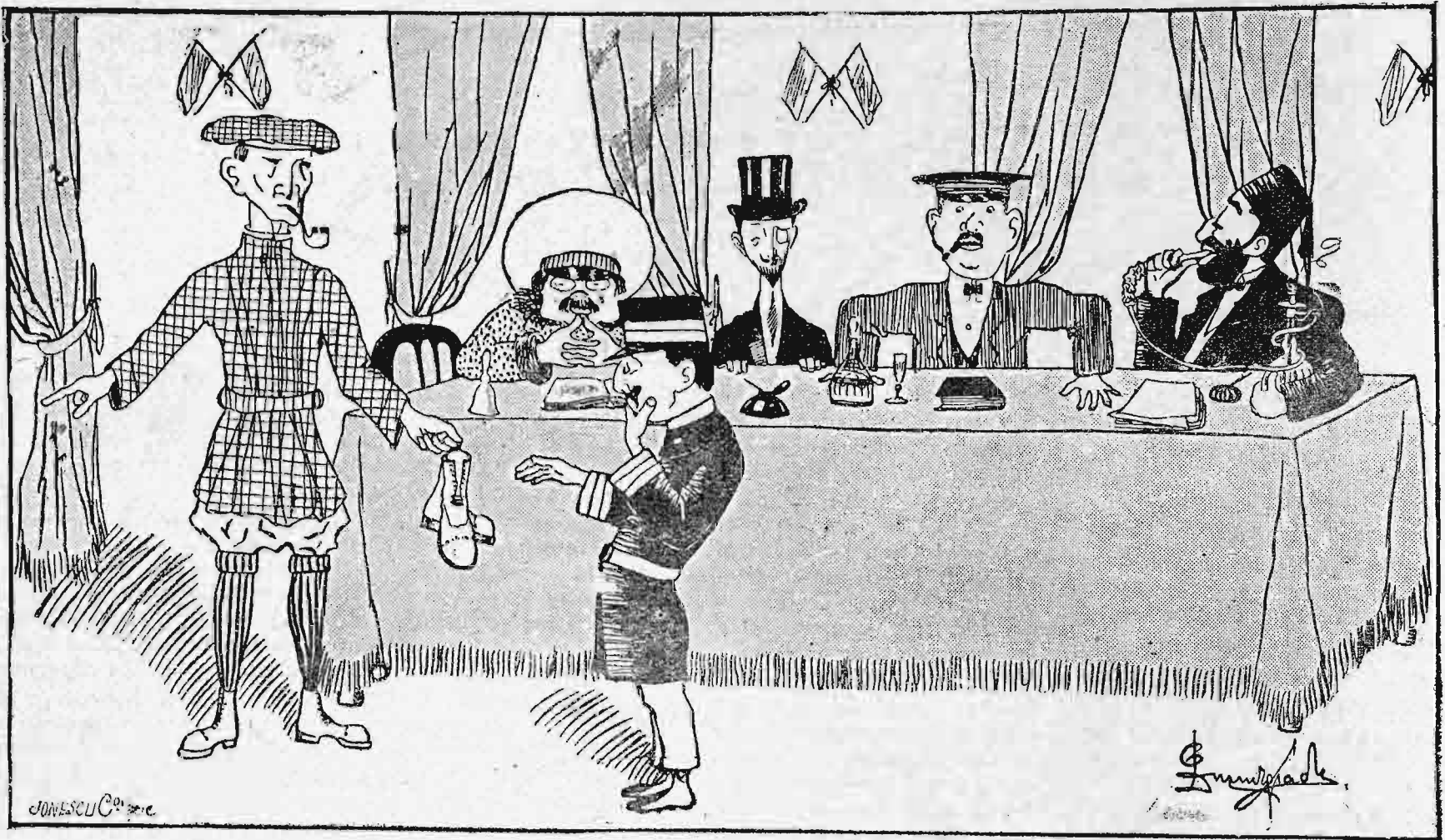
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Εἰς τοὺς πωλητὰς γίνεται ἀνολογος ἐκπτώσις. Παραχωρεῖται μονοπωλιακὴ ἐξόδουσις εἰς τὰς ἐπαρχίας διὰ λ/σμιὸν τοῦ πωλητοῦ.

Γενικοὶ πράκτορες δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν ἐν Κων/πόλει οἱ κ. κ. Δ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΑΔΗΣ καὶ Α. ΣΙΚΙΑΡΟΓΛΟΥ.

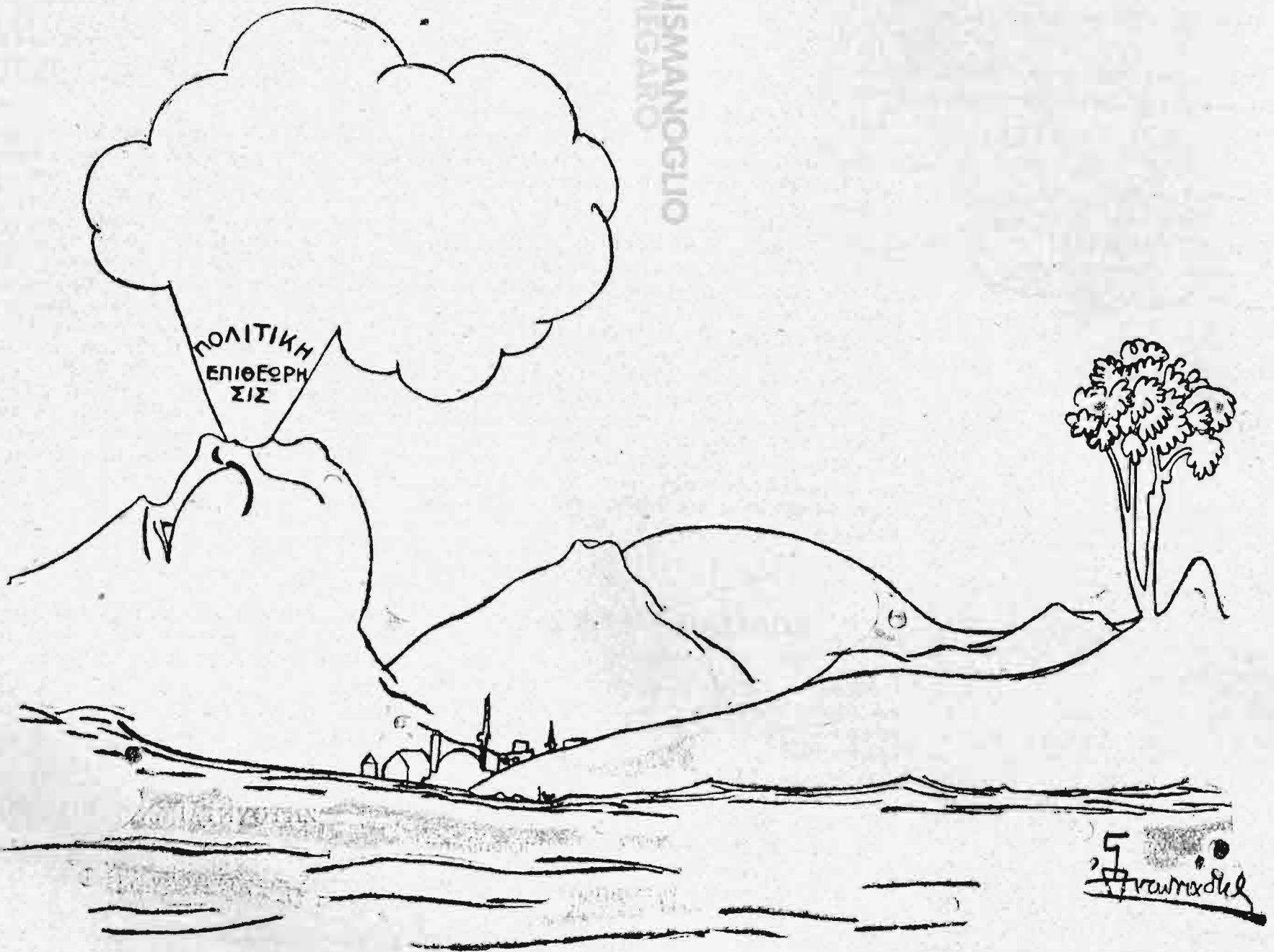
Γραφεῖον καὶ κεντρικὴ ἀποθήκη ἐν Σταμπούλ, Βαλοῦν Παζάρ, Νέβσεχιρ Χάν.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Συνδιασκέψεως.

Διατί ἀποφεύγει ὁ Ἴταλὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Συνδιάσκεψιν.

Γεωλογικὸν φαινόμενον.

Ὁ κρατὴρ τοῦ γνωστοῦ δημοσιογραφικοῦ ἤφαιστειοῦ ἀρχίζει πάλιν νὰ δεικνύῃ ἀνησυχητικὰ σημεῖα δράσεως.